

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla ve věci

žalobce: **GARLAND distributor s.r.o.**, IČO: 60108461
sídlem Hradecká 1136, Valdické Předměstí, 506 01 Jičín
zastoupený advokátem JUDr. Jiřím Kindlem, M.Jur., Ph.D.
sídlem Křižovnické nám. 193/2, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**
sídlem tř. Kpt. Jaroše 7, 604 55 Brno

o žalobě proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 21. 10. 2022, č. j. ÚOHS-36714/2022/164,

takto:

- I. Rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 21. 10. 2022, č. j. ÚOHS-36714/2022/164, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení částku 34 161 Kč k rukám JUDr. Jiřího Kindla, M.Jur., Ph.D., advokáta, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalovaný rozhodnutím ze dne 29. 12. 2021, č. j. ÚOHS 44426/2021/871/KBa, shledal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 22a odst. 1 písm. b) zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (zákon o ochraně hospodářské soutěže), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZOHS“), kterého se měl dopustit tím, že v období nejméně od 18. 6. 2013 do 6. 6. 2019 stanovoval svým odběratelům minimální maloobchodní ceny jím dodávané zahradní techniky, zahradního vybavení a náradí pro domácí (hobby) použití, kontroloval jejich dodržování odběrateli a vyzýval je prostřednictvím e-mailů, osobně nebo telefonicky k navýšení cen na jím stanovenou minimální úroveň, a to i pod hrozbou sankcí, které v případě nedodržování jím doporučených minimálních cen reálně uplatňoval, přičemž na tyto výzvy jeho odběratelé přistupovali, jejich dodržování v některých případech sami kontrolovali a upozorňovali žalobce na jejich nedodržování jinými odběrateli. Žalobce měl tedy v rozporu s § 3 odst. 1 ZOHS uzavírat a plnit zakázané dohody o přímém určení cen pro další prodej, jejichž cílem bylo narušení hospodářské soutěže, k jejímuž skutečnému narušení došlo. Za tento přestupek žalovaný uložil žalobci zákaz plnění dohod, pokutu ve výši 96 751 000 Kč, opatření k nápravě a povinnost k úhradě nákladů řízení paušální částkou 3 500 Kč.
2. Proti prvostupňovému rozhodnutí brojil žalobce rozkladem, na základě něhož předseda žalovaného shora označeným napadeným rozhodnutím, dle § 152 odst. 5 a § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) částečně změnil prvostupňové rozhodnutí. Setrval na závěru, že se žalobce svým jednáním dopustil přestupku dle § 22a odst. 1 písm. b) ZOHS. Změnil však výroky prvostupňového rozhodnutí v označení období trvání přestupku, a to na „*období nejméně od 18. 6. 2013 do 30. 5. 2019*“, a dále ve výši uložené pokuty, kterou snížil na částku „*95 461 000 Kč*“. Ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdil a rozklad žalobce zamítl.

II. Stanoviska účastníků řízení

3. Žalobce se domáhá zrušení správních rozhodnutí obou stupňů a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, alternativně moderace pokuty. Své námitky shrnuje následovně:
 - A. Výrok I. napadeného rozhodnutí je nezákonný a nepřezkoumatelný, jelikož žalovaný neprokázal existenci tzv. shody vůlí u jednotlivých údajně uzavíraných dohod s odběrateli. Žalovaný charakterizuje jednání žalobce jako unilaterální praktiku, za kterou ho však nemůže postihovat dle § 22a odst. 1 písm. b) ZOHS ve spojení s § 3 odst. 1 ZOHS.
 - B Výrok I. napadeného rozhodnutí je i věcně nesprávný, neboť je v rozporu s obsahem správního spisu, a tedy i nezákonný, jelikož žalovaný pomíjí podklady (důkazy), které jsou obsaženy ve správním spisu a další žalobcem v řízení doložené skutečnosti. Žalovaný pominul, že žalobce měl v průběhu času několik stovek odběratelů. Žalovaný ve správním spisu disponuje podklady pouze ve vztahu k části těchto odběratelů, přesto ve výroku I. napadeného rozhodnutí konstatuje, že měl žalobce uzavírat dohody se všemi svými odběrateli (resp. s nějakou širokou neurčitou skupinou odběratelů).
 - C. Napadené rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné, když žalovaný ve výroku I., jakož ani v odůvodnění, neuvádí, s jakými odběrateli měly být údajné jednotlivé dohody (tvořící dílčí útoky žalovaným konstruovaného pokračování v přestupku) uzavírány a v jakém období a je i dále v rozporu s § 7 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „přestupkový zákon“), stanovící

povinnost identifikovat jednotlivé dílčí útoky, jednotný záměr a posoudit, zda naplňují skutkovou podstatu stejného přestupku. Žalovaný ani nedoložil, že by jednotlivé útoky byly spojeny stejným nebo podobným způsobem provedení nebo že by mezi nimi byla časová souvislost. Údajná „důkazní nouze“ žalovaného je uměle vytvořená v důsledku nevhodně zvolené vyšetřovací konstrukce žalovaným, přičemž absence důkazů je důkazem nevinu.

D. Výrok I. napadeného rozhodnutí je nezákonný a nepřezkoumatelný, neboť žalovaný konstatuje, že údajné dohody měly být i plněny a že mělo dojít ke skutečnému narušení hospodářské soutěže, aniž by v řízení prokázal plnění takových dohod a to, že ke skutečnému narušení hospodářské soutěže došlo.

E. Napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť žalovaný aplikoval při zkoumání a posouzení jednání žalobce nižší právní standard než v trestních řízeních, ačkoliv se i žalovaný pohybuje v trestní oblasti.

F. Napadené rozhodnutí zasahuje do základních práv a svobod žalobce, neboť bylo vydáno postupem, který je v rozporu s materiálním pojetím právního státu a s principem presumpce nevinu a neobstojí ani z hlediska zásad vyjádřených v právu podústavním.

G. Výrok I napadeného rozhodnutí je nezákonný, jde-li o vymezení počátku (slovem „nejméně“) a konce údajného deliktního jednání. Žalovaný ve věci vymezil tři samostatné relevantní trhy, na kterých musel být počátek údajného deliktního jednání odlišný. Žalovaný nedoložil, v jakém časovém období měly být plněny jednotlivé údajné dohody s jednotlivými odběrateli, navzdory tomu, že se složení odběratelů v čase výrazně měnilo. Žalovaný nevyčerpал celý předmět řízení, když nerozhodl o skutku trvajícím v období od 1. 1. 2012 do 17. 6. 2013, ve vztahu k němuž vedl řízení.

H. Výrok I. napadeného rozhodnutí je nezákonný a věcně nesprávný, když Žalovaný chyboval při vymezení relevantního trhu zejména po geografické, ale i po produktové stránce.

I. Napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť jednání žalobce nelze považovat za jednání s cílem narušit hospodářskou soutěž.

J. Napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť žalovaný pochybil, když na jednání žalobce neaplikoval pravidlo *de minimis*, potažmo blokovou výjimku dle § 4 odst. 1 ZOHS, popřípadě postup dle § 3 odst. 4 ZOHS.

K. Napadené rozhodnutí je nezákonné pro nesprávné hodnocení subjektivní stránky jednání žalobce.

L. Napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť na jeho vydání se podílely podjaté osoby. Námitka podjatosti nebyla předsedou žalovaného v průběhu řízení posouzena správně.

M. Napadené rozhodnutí je nezákonné pro porušení práva žalobce na spravedlivý proces a na řádnou obhajobu tím, že žalovaný nenařídil ústní jednání, neprotokoloval provádění důkazů mimo ústní jednání, porušil legitimní očekávání žalobce, neřídil se zásadou *in dubio pro reo*, resp. *in dubio pro mitius*, vycházel z neúplného správního spisu, kdy jednak jeden dokument, který mohl představovat vyvinující důkaz, „ztratil“ a jednak do spisu nezaložil podklady pro jednání rozkladové komise.

N. Žalovaným uložená pokuta je pro žalobce likvidační, žalovaný pochybil při jejím ukládání, výrok II. o uložení pokuty je nezákonný. Žalovaný nepřípustně bagatelizoval závěry znaleckého posudku dokládajícího, že pokuta v obdobné výši

uložená prvostupňovým rozhodnutím byla pro žalobce likvidační. Předseda žalovaného se řádně nevypořádal ani s dalšími předloženými důkazy. Žalovaný pro výpočet pokuty využil chybně novou metodiku pro ukládání sankcí, ačkoliv měl vycházet ze starších zásad pro ukládání pokut. Žalovaný pokutu kalkuloval z nesprávné výše obratu. Uložená pokuta je excesivní. Žalovaný nesprávně posoudil likvidační charakter pokuty. Žalovaný nezohlednil kritéria dle § 38 přestupkového zákona ani nevzal do úvahy řadu polehčujících okolností. Pokud by zdejší soud shledal výrok I. napadeného rozhodnutí zákonným, přezkoumatelným a věcně správným, navrhuje žalobce, aby soud využil svého moderačního oprávnění dle § 78 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a uloženou pokutu snížil a prodloužil její splatnost. Na podporu svých tvrzení předkládá žalobce znalecký posudek č. 7/2022 ze dne 16. 12. 2022 ve věci ekonomického posouzení vybraných otázek položených znalci ve vztahu k napadenému rozhodnutí.

O. Výrok o uložení nápravného opatření je nezákonný. Nápravné opatření je zjevně nepřiměřené. Napadené rozhodnutí je nezákonné v rozsahu, v jakém zamítá podaný rozklad.

P. Napadené rozhodnutí je z více důvodů nepřezkoumatelné, mj. pro (i) absenci vymezení jednotlivých konkrétních údajných dohod, které měl údajně žalobce uzavírat, (ii) absenci identifikace konkrétních jednotlivých odběratelů, s nimiž měla být dohoda uzavřena, (iii) absenci zjištění, zda byly konkrétní dohody s konkrétními odběrateli plněny od 18. 6. 2013 do 30. 5. 2019, (iv) neprovedení potřebných analýz pro řádné vymezení relevantního trhu, zejména provedení SSNIP testu nebo analýzy nabídkové strany trhu, (v) absenci vypořádání se se závěry dotazníkového šetření, které žalovaný prováděl, a jehož závěry svědčily pro žalobce.

4. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odkazuje na napadené rozhodnutí, ve kterém se vypořádal s většinou žalobních tvrzení, a navrhuje, aby soud žalobu zamítl. K žalobnímu bodu A. uvádí, že existenci zakázaných dohod musel dovodit z nepřímých důkazů, tj. z e-mailové korespondence a ze srovnání cen dotčených výrobků. Ze skutečnosti, že obsahem e-mailové korespondence nebylo výslovné odsouhlasení žalobcovy oferty, nelze dovodit, že tyto dohody nemohly existovat. K žalobnímu bodu B. žalovaný uvádí, že se podrobně zabýval jednotlivými dokumenty obsaženými ve správním spise, hodnotil jejich obsah a vyvozoval z nich objektivní závěry. K žalobnímu bodu C. uvádí, že dostupné informace a důkazy hodnotil zcela objektivně. O jednání žalobce spočívajícím v porušování soutěžněprávních předpisů nebylo pochyb, a nebyl proto ani prostor pro užití zásady *in dubio pro reo*. Aplikace trestněprávní úpravy nebyla v posuzované věci na místě, problematika pokračujících přestupků ve správním právu je zákonem řešena samostatně. V dané věci byly naplněny podmínky pro konstatování, že došlo k pokračujícímu přestupku, a tudíž nebylo nutno vymezit každý jeho jednotlivý útok. Povaha praktik „RPM“ (pozn. soudu: *resale price maintenance*, tj. určování cen pro další prodej) nemůže být v dané věci opomenuta. Není pravdou, že interní metodika žalovaného pro výpočet pokut deroguje zákon. Žalobci byla uložena pokuta s ohledem na „vyšší“ počet dílčích útoků, který je z obsahu správního spisu patrný. Žádným jiným způsobem počet útoků neměl na výpočet sankce ani právní postavení žalobce vliv. Je nerozhodné, jakých konkrétních dílčích útoků se žalobce dopustil, neboť zjištěné skutečnosti dokazují naplnění všech znaků pokračujícího přestupku v období od 18. 6. 2013 do 30. 5. 2019 a za tento mu byla uložena pokuta. K žalobnímu bodu D. žalovaný uvádí, že není povinen zkoumat reálný dopad tzv.

cílových dohod na hospodářskou soutěž. K žalobnímu bodu L. žalovaný uvádí, že na vydání napadeného rozhodnutí se žádné podjaté osoby nepodílely, jak vyplývá z pravomocného rozhodnutí předsedy žalovaného o rozkladu žalobce ve věci námitky podjatosti. K žalobnímu bodu P. žalovaný uvádí, že žalobce sice namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, avšak současně proti němu brojí velkým množstvím žalobních námitek, což naopak potvrzuje, že s napadeným rozhodnutím je seznámen a rozumí mu. Žalobce tedy sám tuto námitku obsahem žaloby vylučuje.

5. Ve lhůtě pro podání žaloby doplnil žalobce svou žalobní argumentaci:

K žalobnímu bodu F. dodává, že postupem žalovaného bylo zasaženo do jeho práva na spravedlivý proces, neboť nepostačuje identifikovat např. první a poslední dílčí útok s tím, že zbytek útoků (tedy jednotlivých dohod) již prokazovat nemusí. Stejně tak neplatí, že žalovaný nemusí prokazovat těžší následek, tj. skutečné, nikoliv potenciální narušení soutěže. Žalovaný byl povinen vypořádat se i s důkazy, které zpochybňují jeho závěry, např. dotazníkové šetření. Napadené rozhodnutí zasahuje do práva žalobce na řádnou obhajobu, neboť žalovaný ve správním řízení odmítl specifikovat jednotlivé dohody, a žalobce se tak k nim nemohl vyjádřit. Byl porušen princip presumpce neviny, když žalovaný neopodstatněně předpokládal uzavření dohod se všemi odběrateli namísto aby jednotlivé dohody identifikoval.

K žalobnímu bodu H. žalobce dodává, že žalovaný nezohlednil rozdíl mezi maloobchodními a velkoobchodními trhy, který je podstatný pro vliv na uchopení ekonomického kontextu posuzované věci. Žalovaný nezohlednil rozdíl mezi online a kamenným prodejem zboží, který má podstatný vliv mj. na určení výše rozhodného obrátu, a tudíž na výpočet pokuty.

K žalobnímu bodu I. žalobce dodává, že žalovaný neprovedl soutěžně-právní analýzu ani nezohlednil celkový právní a ekonomický kontext. Žalovaný se nezabýval podrobně strukturou a fungováním trhu v oblasti prodeje zahradního vybavení a souvisejících produktů a učinil nepřipustnou zkratku, že „RPM“ je za všech okolností již pro svou formu škodlivé hospodářské soutěži natolik, že jde o jednání „s cílem“ narušit hospodářskou soutěž bez ohledu na jeho ekonomický a právní kontext. Dohody nevykazují dostatečný stupeň škodlivosti hospodářské soutěži, s ohledem na vysoce konkurenční prostředí na velkoobchodní a maloobchodní úrovni má žalobce marginální tržní podíl.

K žalobnímu bodu J. žalobce dodává, že v posuzovaném případě jsou kumulativně naplněny všechny podmínky pro vynětí zkoumaného jednání z aplikace § 3 odst. 1 ZOHS, uvedené v § 3 odst. 4 ZOHS.

K žalobnímu bodu K. žalobce dodává, že žalovaný vyšel ze zjednodušené interpretace několika e-mailů, aniž by uvedl a doložil, jakým způsobem a ve vztahu k jakým konkrétním dodavatelům měl žalobce návrhy dohod předkládat, trvat na jejich dodržování a uplatňovat sankce. Na doporučování maloobchodních cen není nic závadného.

K žalobnímu bodu L. žalobce dodává, že členové rozkladové komise zjevně dne 2. 3. 2022 nerozhodovali o návrhu rozkladové komise informovaně, neboť nemohli být dostatečně seznámeni s obsáhlým doplněním rozkladu žalobce z téhož dne. Úřední osoby zodpovědné za organizaci jednání rozkladové komise obsah doplnění rozkladu žalobce zřejmě nepřipustně bagatelizovaly, což svědčí o jejich předpojatosti.

K žalobnímu bodu M. žalobce dodává, že žalovaný neprovedl žalobcem navrhované důkazy, v důsledku čehož rozhodl v rozporu s § 3 správního řádu, neboť nezjistil skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti.

K žalobnímu bodu N. žalobce dodává, že žalovaný pochybil při posuzování toho, zda uložená pokuta nepřesahuje zákonný limit 10 % obratu za poslední ukončené účetní období, neboť namísto roku 2021 vycházel z roku 2020.

K žalobnímu bodu P. žalobce dodává, že z napadeného rozhodnutí není zřejmé, na jakých relevantních trzích měly být dohody uzavírány, resp. kdy mělo dojít k počátku údajného skutečného narušení hospodářské soutěže na jednotlivých relevantních trzích. Dále není zřejmé, jak žalovaný rozlišuje mezi dovoleným převzetím doporučené ceny z vůle maloobchodníka a dohodou o vertikální fixaci ceny. Žalovaný se nezabýval tržním prostředím a jeho fungováním na jím vymezených relevantních trzích, údajné dohody tedy nebyly posouzeny ve světle právního a ekonomického kontextu. I z těchto důvodů je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.

6. V rámci vyjádření k doplnění žaloby žalovaný k žalobnímu bodu F. uvádí, že i když žalovaným nebyly přesně identifikovány jednotlivé dílčí útoky pokračujícího přestupku, s ohledem na povahu praktik typu „RPM“ to nijak nezhoršilo právní postavení žalobce. O protiprávním jednání žalobce neexistovaly pochybnosti, nemohl zde být narušen princip presumpce neviny. Identifikace jednotlivých dílčích útoků žalovaným by nepřiměřeně a neopodstatněně prodlužovala správní řízení. K žalobnímu bodu I. žalovaný uvádí, že vzhledem k jednoznačně cílové povaze posuzovaných zakázaných dohod nebyl povinen zkoumat ekonomický kontext žalobcova jednání. K žalobnímu bodu L. žalovaný uvádí, že námitka podjatosti podaná žalobcem ve správním řízení sestávala z vágních, obecných tvrzení. Nebyly zjištěny žádné relevantní a objektivní skutečnosti, ze kterých by bylo možné dovodit jakýkoliv vztah členů rozkladové komise, či vybraných úředních osob k věci, žalobci nebo jeho právnímu zástupci. V posuzovaném případě došlo k dalšímu jednání rozkladové komise, a to dne 22. 6. 2022, na kterém byl rozklad žalobce projednán včetně jeho doplnění ze dne 2. 3. 2022, 23. 3. 2022, 4. 4. 2022 a 26. 5. 2022. Skutečnost, že se předseda žalovaného v napadeném rozhodnutí částečně odklonil od návrhu rozkladové komise ze dne 22. 6. 2022 nezakládá pochybnost o nepodjatosti vybraných úředních osob. K žalobnímu bodu M. žalovaný uvádí, že ztráta dokumentu je administrativním pochybením žalovaného. Z tohoto dokumentu však žalovaný nevycházel, nemohlo tak být zasaženo do práv žalobce na seznámení se s podklady napadeného rozhodnutí. K žalobnímu bodu N. žalovaný dodává, že skutečnost, že jednání žalobce bylo posouzeno jako méně závažné, nezaručuje, že výsledná výše pokuty nemůže dosahovat až hranice 10 % z čistého obratu pachatele, když jednání žalobce trvalo téměř po dobu šesti let. Při výpočtu pokuty se vychází z posledního ukončeného účetního období před vydáním prvoinstančního rozhodnutí žalovaného, v posuzované věci tedy z roku 2020. K žalobnímu bodu O. žalovaný dodává, že dle jeho názoru v opatření k nápravě není vždy nutné konkrétně identifikovat jednotlivé adresáty
7. Dále byla Krajskému soudu v Brně v průběhu řízení doručena řada dalších podání účastníků řízení, ve kterých oba setrvávají na svých právních postojích a opakují, případně rozvíjí svou argumentaci. Nad rámec již uvedeného lze jejich obsah shrnout následovně:
8. Žalobce se ohrazuje proti některým tvrzením žalovaného a závěrům, které žalovaný vyvozuje z jím citované judikatury. Je přesvědčen o povinnosti žalovaného doložit existenci shody vůli u jednotlivých dohod a o nepřípustnosti trestání žalobce za jednostranné jednání.

V předmětné věci se předseda žalovaného poprvé v historii odchýlil od doporučení rozkladové komise v neprospěch účastníka řízení, navíc svůj odklon v zásadě nijak nevysvětlil. K namítaným procesním pochybením žalobce dodává, že i pokud by nebyla důvodem ke zrušení napadeného rozhodnutí jednotlivě, měla by být důvodem pro jeho zrušení ve svém souhrnu. Na podporu svých tvrzení o likvidačním charakteru pokuty odkazuje na postupy bank a celního úřadu vůči žalobci a na stanovisko znalce ze dne 7. 3. 2023. Z nich mimo jiné plyne, že žalobce není schopen získat prostředky na úhradu pokuty od financujících bankovních institucí a pokuta pro něj představuje újmu likvidačního charakteru.

9. Žalovaný na podporu svého právního názoru cituje závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ve skutkově obdobné věci. Má za to, že ani znalecký posudek č. 7/2022 neprolomil závěry napadeného rozhodnutí o tom, že uložená pokuta je přiměřená, řádně plní svou funkci a není pro žalobce likvidační.
10. Dle názoru žalobce z rozsudku Nejvyššího správního soudu odkazovaného žalovaným neplynou závěry, které žalovaný prezentuje. Nadto se citovaný rozsudek netýkal situace srovnatelné s projednávanou věcí, a to ani skutkově, ani co s týče žalobních námitek. Vymezuje se proti tvrzením žalovaného o charakteru pokuty. Ani provedené rozložení pokuty do splátek neznamená, že pokuta snad *ex post* přestala být pro žalobce likvidační. Žalovaný se v řízení před soudem snaží zhojit vady svého postupu ve správním řízení, chybně využívá pozdějších skutečností k ospravedlnění svých minulých závěrů.
11. Žalobce odkazuje na rozsudek Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“) ze dne 29. 6. 2023 ve věci C-211/22 *Super Bock Bebidas SA* proti *Autoridade de Concorrência* (dále jen „rozsudek *Super Bock*“), ze kterého vyplývá nutnost dokládat existenci shody vůlí mezi distributorem a jednotlivými odběrateli a nutnost interpretovat koncept tzv. cílových dohod restriktivně, včetně toho, že i u dohod typu „RPM“ je třeba pečlivě analyzovat právní a ekonomický kontext věci.
12. Dle názoru žalovaného nepředstavuje rozsudek *Super Bock* žádné novum, co se týče prokázání škodlivosti dané dohody pro hospodářskou soutěž. Požadavky stanovené tímto rozsudkem jsou v rámci rozhodovací praxe žalovaného běžným standardem.
13. Žalobce brojí proti interpretaci rozsudku *Super Bock* žalovaným a ohrazuje se proti interpretaci odborného článku citovaného žalovaným, který následně uvádí do širších souvislostí.
14. Žalovaný projevuje svůj nesouhlas se závěry učiněnými Nejvyšším správním soudem v obdobné věci v rozsudku ze dne 6. 11. 2023, č. j. 4 As 236/2022-161 (dále jen „rozsudek *BABY DIREKT*“) a poukazuje na výrazný odklon od dosavadní rozhodovací praxe.
15. Žalobce poukazuje na argumentaci žalovaného, typově použitou i v právě projednávané věci, která byla Nejvyšším správním soudem v rozsudku *BABY DIREKT* odmítnuta. Brojí proti argumentaci žalovaného stran aplikace nižšího standardu ochrany práv v přestupkových řízeních oproti řízením trestním a uvádí, že odkaz žalovaného na jiné případy je irelevantní. Vytýká žalovanému, že „RPM“ stíhá jako nějakou jednostrannou „praktiku“, nikoli jako konkrétní uzavřenou dohodu.

III. Posouzení věci krajským soudem

16. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první s. ř. s.) a řízení předcházející jeho vydání. Soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. Při rozhodování vycházel z obsahu správního spisu, nad jehož rámec nebylo potřeba provádět dokazování.

III.A Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí

17. Žalobce spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí v celé řadě tvrzených pochybení. K tomu soud předně poznamenává, že nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí může být konstatována pro nesrozumitelnost či pro nedostatek důvodů rozhodnutí. Zdejší soud přitom neshledal, že by rozhodnutí předsedy žalovaného a jemu předcházející řízení trpěla naříkanými vadami. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zdůvodnil své úvahy a předložil konkrétní ucelenou argumentaci oponující argumentaci žalobce. Z napadeného rozhodnutí je patrná reakce na námitky žalobce i konkrétní úvahy žalovaného. Ostatně žalobce proti těmto úvahám v žalobě brojí konkrétní podrobnou argumentací, a soudu proto nic nebrání v tom, aby správnost těchto úvah věcně posoudil.
18. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatečné odůvodnění může být dána především tehdy, opřel-li správní orgán rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (viz obdobně k rozhodovací činnosti správních soudů např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS; všechna zde citovaná judikatura je dostupná na <http://nalus.usoud.cz>, www.nsoud.cz, případně www.curia.eu), nebo pokud zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v odvolání (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007-58, rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004-74).
19. Žalovaný se podle zdejšího soudu vypořádal se všemi námitkami žalobce vznesenými v rozkladu, a byť neodpověděl explicitně na každé dílčí tvrzení, z odůvodnění napadeného rozhodnutí jako celku je zřejmé, proč námitky nepovažoval za důvodné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS, *a contrario*). S ohledem na četnost podání žalobce ve správním řízení a jejich velký rozsah má soud za to, že podrobnější vypořádání každého dílčího tvrzení žalobce by mohlo být na úkor srozumitelnosti rozhodnutí a hospodárnosti řízení. S podstatou žalobcovy argumentace se žalovaný vypořádal, což je pro hodnocení přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí podstatné.
20. Stejně jako reakce soudu na konkrétní žalobní námitky je i reakce předsedy žalovaného na konkrétní námitky rozkladu, co do širě odůvodnění, spjata s otázkou hledání míry. Povinnost orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každé tvrzení. Proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-13), případně, za podmínek tomu přiměřeného kontextu, i s akceptací odpovědi implicitní, což připouští Ústavní soud (srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09) i Nejvyšší správní soud (srov. např. rozsudek ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011-72). Opačný postup by mohl vést až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. To znamená,

že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí předseda žalovaného prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval, že „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012-50, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013-30, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013-50). Ostatně ani Ústavní soud nevypovídá námitky stěžovatelů, které nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí (srov. např. náleze ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

21. Výše uvedeným není nijak rozměňován konstantní postoj správních soudů, že správní rozhodnutí musí být vždy náležitě odůvodněno. Nároky na odůvodnění správního rozhodnutí jsou vysoké (nikoliv však přemrštěné) vždy, tj. bez ohledu na to, jaká pokuta je ukládána. Nelze konstatovat, že by snad měly být v projednávané věci nároky na odůvodnění vyšší z toho důvodu, že je ukládána vysoká pokuta (dle žalobce likvidační). Případné uložení nestandardně vysoké pokuty (tímto soud v tuto chvíli nehodnotí, zda tomu tak bylo i v projednávané věci) jistě může klást „vyšší“ nároky na zdůvodnění sankce v tom smyslu, že správní orgán musí uvést pádné důvody pro svůj nestandardní postup. Rozhodně však z této skutečnosti nemohou plynout obecně vyšší nároky na odůvodnění celého správního rozhodnutí. Stejně tak nelze konstatovat nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí z důvodu, že se předseda žalovaného nevypořádal s každým konkrétním žalobcem zmiňovaným argumentem či judikátem. Postoj předsedy žalovaného k jednotlivým rozkladovým námitkám je z napadeného rozhodnutí patrný. Předseda žalovaného své závěry zdůvodnil a k jednotlivým sporným bodům uvedl v napadeném rozhodnutí vždy ucelenou argumentaci. Z ní je přitom zřejmé, proč předseda žalovaného nepřisvědčil argumentaci žalobce, a to včetně argumentů, které žalobce podpořil odkazy na judikaturu. Nerefletoval-li žalovaný dostatečně relevantní judikaturu, může to samo o sobě toliko snižovat přesvědčivost jeho odůvodnění. Nedostatek argumentů na straně správního orgánu může být také nakonec důsledkem toho, že žádné pádnější argumenty pro jeho závěry ani neexistují. To vše se však může promítnout až do výsledku věcného přezkumu napadeného rozhodnutí a nezakládá to jeho nepřezkoumatelnost.

III.B Podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem

22. Jedním z důvodů, pro které žalobce spatřuje napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným, je skutečnost, že žalovaný ani jeho předseda ve výroku rozhodnutí (ani v jeho odůvodnění) neidentifikovali jednotlivé dílčí útoky pokračujícího přestupku.
23. K tomu zdejší soud uvádí, že žalobcem namítané neuvedení všech dílčích útoků pokračujícího přestupku podle § 22a odst. 1 písm. b) ZOHS ve výrokové části napadeného i prvostupňového rozhodnutí může být důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí,

avšak nikoli pro nepřezkoumatelnost ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., nýbrž pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Nutno dodat, že k takovému postupu může krajský soud přistoupit jen na základě uplatněné žalobní námitky, a nikoliv z úřední povinnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, publ. pod č. 1546/2008 Sb. NSS). Poukazuje-li tedy žalovaný na soudní rozhodnutí, ve kterých nebylo rozhodnutí předsedy žalovaného z tohoto důvodu zrušeno (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2023, č. j. 1 As 207/2022-47), je třeba upozornit na skutečnost, že v těchto žalobních řízeních nebyla nyní posuzovaná námitka uplatněna. Z tohoto důvodu se správní soudy touto otázkou nezabývaly. To však neznamená, že by praxi žalovaného implicitně shledaly správnou (viz rozsudek *BABY DIREKT*).

24. Žalobce byl žalovaným, resp. jeho předsedou uznán vinným z toho, že v rozporu s § 3 odst. 1 ZOHS uzavíral a plnil se svými odběrateli zakázané dohody o přímém určení cen pro další prodej, jejichž cílem bylo narušení hospodářské soutěže a k jejímuž skutečnému narušení došlo na relevantních trzích zahradní techniky, zahradního vybavení a náradí pro domácí (hobby) použití na území České republiky. Skutková věta výroku napadeného rozhodnutí však neobsahuje popis jednotlivých zakázaných dohod ani označení odběratelů, kteří je měli se žalobcem uzavírat.
25. Podle § 22a odst. 1 písm. b) ZOHS platí, že „[p]rávnícká nebo podnikající fyzická osoba se jako soutěžitel dopustí přestupku tím, že uzavře dohodu v rozporu s § 3 odst. 1“.
26. Podle § 3 odst. 1 ZOHS platí, že „[d]ohody mezi soutěžiteli, rozhodnutí jejich sdružení a jednání soutěžitelů ve vzájemné shodě (dále jen "dohody"), jejichž cílem nebo výsledkem je narušení hospodářské soutěže, jsou zakázané a neplatné, pokud tento nebo zvláštní zákon nestanoví jinak nebo pokud Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen "Úřad") nepovolí prováděcím právním předpisem z tohoto zákazu výjimku. Dohody, jejichž dopad na hospodářskou soutěž je zanedbatelný, nejsou považovány za zakázané“.
27. Podle § 93 odst. 1 písm. a) přestupkového zákona platí, že „[v]e výrokové části rozhodnutí o přestupku, kterým je obviněný uznán vinným, se kromě náležitostí podle správního řádu uvede popis skutku s označením místa, času a způsobu jeho spáchání“.
28. Podle § 7 přestupkového zákona platí, že „[p]okračováním v přestupku se rozumí takové jednání, jehož jednotlivé dílčí útoky vedené jednotným záměrem naplňují skutkovou podstatu stejného přestupku, jsou spojeny stejným nebo podobným způsobem provedení, blízkou souvislostí časovou a souvislostí v předmětu útoku“.
29. Ačkoliv citované ustanovení § 93 odst. 1 písm. a) přestupkového zákona zcela explicitně neuvádí, že by popisem skutku v případě pokračujícího přestupku byl popis všech dílčích útoků, má soud za to, že pouze takový postup odpovídá smyslu a účelu zákona. Bez identifikace jednotlivých útoků se totiž jedná pouze o souhrnné obecné hodnocení, z něhož není zejména zřejmé, zda skutečně každý z dílčích útoků naplňuje skutkovou podstatu přestupku a zda jsou splněny podmínky pro kvalifikaci skutku jako pokračujícího přestupku.
30. Nutnost identifikace všech útoků potvrzuje například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2015, č. j. 4 As 156/2015-37, a z recentní judikatury pak rozsudek *BABY DIREKT*. V rámci trestního soudnictví (jehož zásady by měly analogicky platit i pro správní

trestání) lze přitom přesné vymezení jednotlivých dílčích útoků považovat prakticky za samozřejmost. I proto se trestní judikatura k této otázce zpravidla přímo nevyjadřuje, nicméně důraz trestních soudů na vymezení jednotlivých útoků lze vysledovat např. z usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 10. 2014, sp. zn. 8 Tdo 920/2014. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 126/2002-27, „přínejmenším od okamžiku, kdy byla ratifikována Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod - není rozhodné, zda pozitivní právo označuje určité deliktní jednání za trestný čin nebo za správní delikt. Zmiňuje-li se tedy uvedená Úmluva ve svém článku 6 odst. 1 o jakémkoli trestním obvinění, je třeba záruky, v této souvislosti poskytované tomu, kdo je obviněn, poskytnout shodně jak v trestním řízení soudním, tak v deliktním řízení správním. Tímto způsobem ostatně vykládá Úmluvu stabilně i judikatura Evropského soudu pro lidská práva“.

31. V rozsudku č. j. 4 As 156/2015-37 Nejvyšší správní soud dovodil, že „skutečnost, zda se delikt stal, v jaké podobě či rozsahu, popř. kolik dílčích útoků pokračujícího deliktu je pachateli protiprávního jednání kladeno za vinu, považuje Nejvyšší správní soud za zcela zásadní, kterou musí správní orgány postavit na jisto, neboť se jedná o správní trestání, na které se vztahují podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu veškeré požadavky a záruky týkající se trestání obecně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 126/2002 - 27). Navíc nutno uvést, že pochybení se týká výroku rozhodnutí, v němž správní orgán vyjadřuje, jakým způsobem v projednávané věci, která byla předmětem řízení, rozhodl. Především na výrok rozhodnutí je kladen požadavek jasnosti, srozumitelnosti, přesnosti a určitosti, přičemž nelze odhlédnout od toho, že výroky rozhodnutí správních orgánů obou stupňů tvoří fakticky jeden celek, z něhož musí být patrné, co bylo předmětem rozhodování a jak bylo ve věci rozhodnuto. Výrok rozhodnutí musí být závazný, právní moci schopný a vykonatelný. Nelze proto považovat za souladné se zákonem, pokud ze správního rozhodnutí není zřejmé, kolik dílčích útoků je pachateli kladeno za vinu a zda jsou všechny tyto dílčí útoky dle názoru odvolacího správního orgánu prokázány“.
32. Odkazuje-li žalovaný na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2017, č. j. 10 As 318/2016-46, pak je nutno uvést, že tento odkaz je na projednávanou věc zcela nepřiléhavý. V daném případě Nejvyšší správní soud nepopřel závěry uvedené v rozsudku č. j. 4 As 156/2015-37, a to mimo jiné proto, že se věnoval zcela jiné otázce, a sice údajné povinnosti stíhat všechny dílčí útoky pokračujícího přestupku. Pokud by žalovaný nestíhal všechny dílčí útoky nyní posuzovaného přestupku, mohl by soud vážit dopady rozsudku č. j. 10 As 318/2016-46 na takový postup. V posuzované věci je ovšem na rozdíl od tohoto případu patrné, že žalovaný se snažil postihnout všechny dílčí útoky pokračujícího přestupku, „pouze“ není vůbec zřejmé, o jaké útoky se jedná, resp. která konkrétní ujednání s kterými konkrétními odběrateli považoval žalovaný za dílčí útoky pokračujícího přestupku.
33. Žalovaný jednání žalobce kvalifikoval jako pokračující přestupek zahrnující řadu dílčích útoků. Těmito útoky mělo být zjevně uzavírání a plnění jednotlivých kartelových dohod mezi žalobcem a jeho odběrateli. Podle názoru krajského soudu jednání, které je obecně žalobci kladeno za vinu, této právní kvalifikaci na první pohled odpovídá. Žalobce měl totiž uzavírat více dohod s jednotlivými svými odběrateli o minimální výši maloobchodních cen jím dodávané zahradní techniky, zahradního vybavení a náradí pro domácí (hobby) použití. Podle žalovaného tedy nemělo jít o jedinou kartelovou dohodu, jíž by se účastnil žalobce a zároveň větší počet jeho odběratelů, nýbrž o individuální dohody uzavírané postupně s jednotlivými odběrateli. Aby však bylo možné s jistotou právní kvalifikaci provedenou

žalovaným potvrdit, muselo by být z napadeného rozhodnutí nejprve jasné, jaké konkrétní útoky jsou předmětem posuzování.

34. Účelem institutu pokračujícího přestupku není usnadnit práci správnímu orgánu při zjišťování skutkového stavu většího počtu jednání naplňujících skutkovou podstatu téhož přestupku. Nejde o účelovou právní konstrukci vytvářející jakýsi globální přestupek (jak jej z pohledu žalobce koncipoval žalovaný), u něhož nezáleží na jednotlivých dílčích útocích. Smyslem je zde vystihnout specifický charakter pokračování v protiprávním jednání jak z hlediska viny, tak z hlediska sankce. Na přestupek složený z více dílčích útoků se hledí jako na přestupek jediný, což je pro pachatele v obecné rovině příznivější z hlediska ukládané sankce. Na druhou stranu se takto složený přestupek považuje za jediný celek i v aspektech, které jsou v neprospěch pachatele, například v otázce běhu prekluzivní lhůty, neboť i pro útoky spáchané dříve se běh prekluzivní lhůty odvíjí od spáchání posledního útoku.
35. Kvalifikace většího množství protiprávních jednání jako pokračujícího přestupku tak má zásadní dopady. Pro tuto kvalifikaci přitom musí být splněno několik podmínek. Podle § 7 přestupkového zákona se pokračováním v přestupku rozumí takové jednání, jehož jednotlivé dílčí útoky vedené jednotným záměrem naplňují skutkovou podstatu stejného přestupku, jsou spojeny stejným nebo podobným způsobem provedení, blízkou souvislostí časovou a souvislostí v předmětu útoku. Pro posouzení splnění těchto zákonných podmínek je ovšem nezbytné nejprve zjistit konkrétní skutkové okolnosti konkrétních dílčích útoků. Pouze na základě těchto konkrétních skutečností lze hodnotit jednotný záměr pachatele, způsob provedení či souvislost útoků z hlediska času a předmětu útoku.
36. V případě pokračujícího přestupku tedy nejde o udržování protiprávního stavu s určitým či také neurčitým okruhem dalších spolupachatelů, případně ke škodě určitého či neurčitého okruhu poškozených. V takovém případě by bylo na místě kvalifikovat přestupek jako trvajícím, přičemž při této kvalifikaci by nemusel být zcela podstatný výčet konkrétních subjektů, s nimiž žalobce dohodu o ceně uzavřel. Této právní kvalifikaci ovšem zjištěný skutkový stav nenasvědčuje (respektive za trvajícím lze označit pouze ony dílčí útoky) a žalovaný k ní také (správně) nepřistoupil, ačkoliv skutková věta rozhodnutí o přestupku v této věci by právě odpovídala spíše přestupku trvajícím. Žalovaný ani jeho předseda totiž ve skutkové větě vůbec nepopsali jednotlivé dílčí útoky pokračujícího přestupku. Krajský soud na tomto místě nepovažuje za potřebné spekulovat, nakolik by taková vada mohla být zhojena specifikací dílčích útoků v odůvodnění rozhodnutí o přestupku, neboť v posuzované věci k takovému postupu nedošlo.
37. Skutková věta rozhodnutí o přestupku má obsahovat veškeré přestupkově relevantní skutečnosti, tj. zejména skutečnosti, které jsou nezbytné pro právní kvalifikaci přestupkového jednání. Právní kvalifikaci přitom v projednávané věci není pouze podřazení jednání žalobce pod § 3 odst. 1 a § 22a odst. 1 písm. b) ZOHS, ale také jeho podřazení pod § 7 přestupkového zákona. K němu přitom nelze přistoupit bez přesného vymezení jednotlivých dílčích útoků, neboť pouze na základě tohoto vymezení lze dále hodnotit záměr pachatele, způsob provedení, časovou souvislost a souvislost v předmětu útoku.
38. Skutková věta ve výroku I. napadeného rozhodnutí by mohla obstat v případě, že by byl žalobce postihován za zneužití dominantního postavení. Z tohoto pohledu by totiž bylo možné jednání žalobce hodnotit nikoliv jako delikt pokračující, nýbrž jako delikt trvajícím, neboť středobodem zneužití dominantního postavení je jednání dominantanta, které může

trvat delší dobu vůči širšímu okruhu odběratelů. Pro právní kvalifikaci takového jednání by pak nebylo nezbytné provádět výčet všech odběratelů, jimž měl žalobce minimální prodejní ceny vnucovat. Hromadný, neurčitý (z určitého úhlu pohledu by se dalo říci žádný) popis dílčích útoků v napadeném rozhodnutí proto navozuje dojem, že žalovaný žalobce fakticky postihoval právě za jakési zneužití jeho silného (byť zřejmě nikoliv dominantního) postavení. Jednotlivým útokům a odběratelům uzavírajícím se žalobcem kartelové dohody žalovaný věnoval pozornost pouze selektivně, tj. do té míry, aby si u některých z nich vybral některé znaky skutkové podstaty a aby je následně spojil s tím, že jednání jako celek naplňuje všechny znaky skutkové podstaty přestupku.

39. Tímto postupem ovšem žalovaný poněkud upozadil jednak základní definiční prvek kartelové dohody – shodu vůlí, jednak skutečnost, že dle § 7 přestupkového zákona lze o pokračování v přestupku hovořit pouze v případě, že každý dílčí útok naplňuje znaky skutkové podstaty daného přestupku. U každého útoku je proto nutno popsat ty skutkové okolnosti, které umožňují učinění závěru, že daný útok naplňuje skutkovou podstatu přestupku. Stejně tak je nutno ke každému útoku opatřit podklady umožňující učinění závěru, že došlo k uzavření dohody, a že tedy nešlo o pouhou neúspěšnou snahu žalobce využít (možná také „zneužít“) ve svůj prospěch svého silnějšího postavení v určitém smluvním vztahu.
40. Nelze souhlasit se žalovaným, že by byl v případě tacitních dohod výše popsany požadavek stěžejí realizovatelný. Stejně jako v případě jediné rozsáhlé kartelové dohody uzavřené pouze konkludentním jednáním musí žalovaný ve skutkové větě odsuzujícího výroku popsat, v čem spočívalo uzavření dohody, je povinen tak učinit i v případě, že je takových dohod více, a představují proto více útoků jediného pokračujícího přestupku. Z požadavků na popis skutku nelze slevit jen proto, že útoků je větší počet. Specifikace velkého množství dílčích útoků je naprosto obvyklá i v případě pokračujících trestných činů v rozhodnutích trestních soudů v důkazně obtížných věcech. Není tak žádný důvod, aby žalovaný byl této povinnosti zbaven ve věcech přestupkových. Pokud žalovaný ani jeho předseda ve výroku rozhodnutí vůbec nevymezili, s kým vším a v jakých obdobích měl žalobce uzavírat a plnit zakázané dohody, pak nemůže jejich hodnocení soud zcela nahradit tím, že by sám na základě obsahu správního spisu vyhodnotil, které dílčí útoky snad lze mít za prokázané ve všech znacích přestupku a zda všechny splňují také požadavky § 7 přestupkového zákona. Ostatně žalobce ani nemůže proti většině pravděpodobných útoků vznášet žádné konkrétní námitky, neví-li, zda byl ten který útok zahrnut do pokračujícího přestupku a z jakých důvodů.
41. Soud na tomto místě považuje za potřebné částečně rozptýlit možné obavy žalovaného, že by identifikace jednotlivých dohod mohla být nesplnitelným úkolem. Pokud jde o identifikaci jednotlivých dohod a období, po která měly být plněny, není na místě klást na rozhodnutí žalovaného zcela přemrštěné požadavky. Účelem je zde podřazení útoku pod skutkovou podstatu přestupku a jeho hodnocení z hlediska § 7 přestupkového zákona. Není proto potřeba, aby vždy žalovaný u každého útoku přesně zjistil konkrétní explicitní souhlasné prohlášení smluvních stran (jednak jejich ujednání může být konkludentní, jednak za jedinou zakázanou dohodu lze považovat i skupinu postupně uzavíraných ujednání mezi týmiž subjekty). Stejně tak není potřeba, aby přesně zjistil počátek a konec období páchání každého dílčího útoku. S ohledem na konkrétní zjištěné skutkové okolnosti může být užito vymezení pomocí pojmů, jako je „nejméně od“ a podobně. V každém případě je však nutné ke každému jednotlivému útoku zjistit všechny skutečnosti

umožňující jeho podřazení pod příslušnou skutkovou podstatu, jakož i skutečnosti umožňující celkové vyhodnocení ve světle § 7 přestupkového zákona. Tyto skutečnosti pak mají najít odraz ve skutkové větě odsuzujícího rozhodnutí, na základě níž je následně činěna taktéž ve výroku odsuzujícího rozhodnutí právní kvalifikace daného jednání.

42. Žalovaný však jednotlivé dílčí skutky ve skutkové větě odsuzujícího rozhodnutí neidentifikoval ani nijak blíže nepopsal. K námitkám žalobce v napadeném rozhodnutí uvedl, že požadavek identifikace jednotlivých dílčích útoků je nemožný. V důsledku toho soud ani nemůže přezkoumat, zda se skutečně jednalo o útoky naplňující znaky skutkové podstaty přestupku a zda byly spojeny stejným nebo podobným způsobem provedení, blízkou souvislostí časovou a souvislostí v předmětu útoku, jak požaduje § 7 přestupkového zákona. Žalovaný i jeho předseda v odůvodnění svých rozhodnutí toliko konstatují některé dílčí útoky (nejčastěji citací e-mailové komunikace). Splnění podmínek uvedených v § 7 přestupkového zákona je však vždy konstatováno souhrnně, nikoli u každého dílčího útoku. Je-li na napadené rozhodnutí nahlíženo optikou ustanovení § 7 přestupkového zákona, nelze vůbec zjistit, co vše vlastně žalovaný za jednotlivé dílčí útoky považoval, natož aby bylo zjištělné, zda byly jednotlivé podmínky stanovené v § 7 přestupkového zákona v rámci každého jednotlivého dílčího útoku naplněny.
43. Nutno poznamenat, že žalovaný při odůvodňování právní kvalifikace vychází z předpokladu, že žalobce jednal určitým způsobem vůči všem svým odběratelům, přičemž všichni jeho odběratelé toto jednání akceptovali, v důsledku čehož žalovaný dovozuje závěr o tom, že žalobce uzavíral se všemi svými odběrateli dohody o cenách. U pokračujícího přestupku je však nutné, aby každý z útoků naplnil samostatně všechny znaky jeho skutkové podstaty. Jakkoliv je pravděpodobné, že naplnění všech znaků žalovaný spatřuje u všech dílčích útoků (které ovšem neidentifikuje), takové hodnocení nenalézá oporu v napadeném ani prvostupňovém rozhodnutí. Striktně vzato není z napadeného rozhodnutí zřejmé, zda vůbec existuje alespoň jeden dílčí útok, který by naplňoval všechny znaky skutkové podstaty tvrzeného přestupku.
44. Jak navíc zdůrazňuje žalobce, jedním ze znaků skutkové podstaty přestupku spočívajícím v uzavírání a plnění zakázaných dohod dle § 3 odst. 1 ZOHS, je shoda vůlí u obou (či více) stran dohody (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2009, č. j. 1 Afs 78/2009-721, nebo rozsudek SDEU ve spojených věcech C-2/01 P a C-3/01 P *BAI a Komise v. Bayer*, ECLI:EU:C:2004:2). Ostatně tato podmínka zakázané dohody byla zjevně známa i žalovanému, resp. jeho předsedovi, neboť ji sami ve svých rozhodnutích zmiňují (srov. body 66 a 67 prvostupňového rozhodnutí, či bod 175, 181, 182 napadeného rozhodnutí).
45. Právě určitý společně koordinovaný postup soutěžitelů, který vědomě nahrazuje rizika jinak „běžně“ probíhající soutěže praktickou kooperací mezi soutěžiteli, tedy musí být prokázán a ve výroku rozhodnutí dostatečně konkretizován. V opačném případě nelze jednání soutěžitelů postihovat jako jednání ve vzájemné shodě ve smyslu § 3 odst. 1 ZOHS. Zakázaná dohoda přitom nemusí mít nutně podobu „formální dohody“. Může spočívat např. i ve sdělování určitých informací, na základě nichž předpokládá její odesílatel i adresát shodu v následném postupu (k tomu srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2021, č. j. 5 As 267/2019-106). Ve všech případech dohod je však nutno prokázat, že soutěžitelé jednali vědomě společně, ať už na základě formální či neformální komunikace. Jinými slovy je nutno prokázat prvek „vědomé shody v jednání“ (*meeting of minds*) soutěžitelů. Pokud mezi soutěžiteli dojde k jednání, které sice vykazuje podobné rysy, avšak

nedošlo při něm ke společnému konsensu mezi soutěžiteli, nejde o dohodu v užším smyslu (viz komentář k § 3 ZOHS v Raus, D., Oršulová, A. *Zákon o ochraně hospodářské soutěže: Komentář*. Wolters Kluwer. Dostupné v: Systém ASPI podle právního stavu k 1. 1. 2019).

46. Na podporu výše uvedených úvah odkazuje soud na závěry SDEU učiněné v rozsudku *Super Bock*. SDEU připomněl, že k tomu, aby existovala „dohoda“ ve smyslu čl. 101 odst. 1 Smlouvy o fungování Evropské unie (dále jen „SFEU“), je potřeba, aby dotčené podniky vyjádřily společnou vůli chovat se na trhu určitým způsobem. SDEU dovodil, že „o ‚dohodu‘ ve smyslu tohoto článku se jedná tehdy, když dodavatel ukládá svým distributorům minimální ceny dalšího prodeje výrobků, které uvádí na trh, v rozsahu, v němž stanovení těchto cen dodavatelem a jejich dodržování distributory odráží vyjádření shodné vůle těchto stran. Upřesnil, že „[d]ohoda tedy nemůže být založena na vyjádření čistě jednostranné politiky jednou stranou distribuční smlouvy“. Shodná vůle přitom může vyplývat jak z ustanovení distribuční smlouvy, které vyzývá odběratele k dodržování minimálních cen dalšího prodeje, tak z chování stran a zejména z případné existence výslovného nebo mlčky učiněného souhlasu s výzvou k dodržování minimálních cen dalšího prodeje, přičemž „existence ‚dohody‘ ve smyslu tohoto článku mezi dodavatelem a jeho distributory může být prokázána nejen prostřednictvím přímých důkazů, ale také pomocí objektivních a shodujících se nepřímých důkazů, z nichž lze existenci takové dohody dovodit“.
47. Rozsudek *Super Bock* tedy potvrzuje povinnost žalovaného zkoumat existenci shody vůlí za účelem doložení uzavření zakázaných dohod ve smyslu § 3 odst. 1 ZOHS. I z tohoto důvodu tedy bylo nutné, aby prvostupňové i napadené rozhodnutí obsahovala popis každého jednotlivého útoku, z něhož by bylo možné seznat, že došlo ke shodě vůlí mezi žalobcem a jeho jednotlivými odběrateli, a tím i k uzavření a plnění tvrzených kartelových dohod.
48. V daném případě přitom nedocházelo k uzavírání přímých smluvních ujednání o ceně. Obsah správního spisu i navazujících rozhodnutí nasvědčuje tomu, že ujednání o ceně dovozuje žalovaný z toho, že odběratelé žalobce údajně přistoupili na jím stanovenou cenu pro další prodej a upravili své ceny nabízeného zboží dle stanovených minimálních maloobchodních cen. Lze tedy spíše předpokládat, že ke shodě vůlí mělo dojít konkludentním jednáním odběratelů žalobce. Tato skutečnost však žalovaného nezabývá povinnosti shodu vůle u všech dílčích útoků prokázat, byť např. odkazem na faktické jednání obou stran, či na jiné jednání, má-li o něm žalovaný bližší informace. I přesto, že napadené rozhodnutí naznačuje, že dohody o cenách mohly být s jednotlivými odběrateli uzavírány různým způsobem, požadovaná „shoda vůle“ byla generalizována na všechny žalobcovy odběratele (resp. blíže neurčený širší okruh těchto odběratelů). Žalovanému přitom dle názoru zdejšího soudu nic nebránilo v tom, aby ve výroku rozhodnutí např. stručně uvedl, že se žalobce prostřednictvím blíže specifikované e-mailové komunikace obrátil na své odběratele s žádostí o stanovení výše minimální prodejní ceny zboží, kterou odběratelé akceptovali e-mailem odeslaným v určitý den.
49. S ohledem na absenci vymezení jednotlivých útoků nakonec soud nemůže ani přezkoumat, zda skutečně všichni odběratelé žalobce (potažmo kteří) přistoupili na ceny vynucované žalobcem. I s ohledem na mnohdy opačné zájmy odběratelů žalobce přitom rozhodně nelze jejich souhlas presumovat. I toto pochybení žalovaného je tedy důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., neboť v jeho důsledku není zřejmé, zda vůbec, případně jakým způsobem byly jednotlivé dohody o cenách s jednotlivými odběrateli uzavřeny. Argument žalovaného uplatněný v jeho vyjádření, že praktika typu

„RPM“ se vyznačuje dlouhodobým uzavíráním dohod se všemi odběrateli, neboť pouze takto dává ekonomický smysl, považuje soud za nepřipadný. Skutečnost, že pro protisoutěžní praktiku je typická určitá skutková okolnost, ještě neznamená, že by existenci takové okolnosti bylo možné bez dalšího předpokládat jen proto, že se podle žalovaného žalobce dopouštěl právě dané protisoutěžní praktiky. Uzavření dohod o cenách se všemi odběrateli nemůže být presumováno, nýbrž musí být prokázáno (byť i prostřednictvím souboru nepřímých důkazů). Jedná se o přestupkově relevantní okolnost, kterou je správní orgán povinen zjistit, prokázat a ve svém rozhodnutí konkrétně identifikovat.

50. Uvedenou vadu prohlubuje skutečnost, že předseda žalovaného k námitce žalobce v napadeném rozhodnutí uvádí, že je nerozhodné, s kolika odběrateli měl žalobce v uvedeném období uzavřené zakázané dohody, neboť jejich uzavírání je zakázáno bez ohledu na jejich počet (viz bod 206 napadeného rozhodnutí). Žalovaný je tedy na jednu stranu s ohledem na povahu praktik „RPM“ přesvědčen o tom, že zakázané dohody byly uzavřeny se všemi odběrateli žalobce, na druhou stranu konstatuje, že je nerozhodné, s kolika odběrateli byly dohody uzavřeny. Je nutno souhlasit se žalobcem v tom, že pokud by kartelové dohody se žalobcem uzavřeli pouze někteří jeho odběratelé, byl by s takovým zjištěním v rozporu výrok o povinnosti žalobce informovat všechny (sic!) své odběratele o zákazu a neplatnosti dohod uvedených ve výroku I. napadeného rozhodnutí. Odůvodnění napadeného rozhodnutí dává smysl, pokud by měl být vyrozumíván odběratel, který přistoupil na zakázanou dohodu se žalobcem. Důvod pro to, aby byli vyrozumíváni o neplatnosti dohod i odběratelé, kteří žádnou takovou dohodu neuzavřeli, není z napadeného rozhodnutí zřejmý.
51. V důsledku nevymezení jednotlivých dílčích útoků nepřezkoumával soud pro předčasnost výrok o sankci, neboť žalovaný při stanovení sankce mimo jiné „*přihlédl i k vysokému počtu dílčích útoků*“. Zda se v daném případě skutečně jednalo o vysoký počet dílčích útoků, nelze za současného stavu řízení vůbec přezkoumat, neboť z napadeného ani prvostupňového rozhodnutí není počet dílčích útoků patrný. Hodnocení žalovaného by přitom logicky mělo být odlišné v situaci, kdy sestává pokračující přestupek z pěti útoků, a kdy sestává ze sta útoků. Na tomto místě považuje soud za nutné znovu zdůraznit, že předmětem posuzované věci bylo správní trestání, proto muselo být ve výrokové části rozhodnutí žalovaného tím spíše postaveno na jisto, kolik dílčích útoků pokračujícího deliktu bylo žalobci kladeno za vinu a přibližně v jaké době a jakým způsobem se jich dopustil, aby bylo možné posoudit celkový rozsah a závažnost protiprávního jednání a rozhodnout o uložení přiměřené sankce.
52. S ohledem na zjištěnou vadu řízení, pro kterou muselo být napadené rozhodnutí nutně zrušeno, by bylo předčasné posuzovat v úplnosti zbývající část žalobních námitek. Soud se proto dále zabýval zbývajícími námitkami toliko v rozsahu, v jakém to aktuální podoba napadeného rozhodnutí umožňovala, a to pouze v otázkách, u nichž lze pravděpodobně očekávat, že jejich posouzení může být pro další řízení před žalovaným přínosné. I s ohledem na to, že napadené rozhodnutí muselo být tak jako tak zrušeno, neprováděl soud další dokazování, neboť na výsledku soudního přezkumu by to nemohlo nic změnit a doplňování dokazování soudem by za současného stavu bylo v rozporu se zásadou hospodárnosti řízení.

III.C Časové vymezení jednání žalobce

53. Žalobce namítá, že ve výroku napadeného rozhodnutí je chybné časové vymezení deliktního jednání. Soud v první řadě opakuje, že již samotné souhrnné a neurčité vymezení všech dílčích útoků namísto jejich jednotlivé identifikace je vadou, pro které musí být napadené rozhodnutí zrušeno ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. (viz výše). Pokud však jde o časové ohraničení celého přestupku, neshledává soud formulaci „*nejméně od 18. 6. 2013 do 30. 5. 2019*“ nedostatečně konkrétní. Žalovaný není povinen u každého dílčího útoku přesně zjistit počátek a konec období jeho páčání. Podstatné je zjištění takových skutečností, které umožňují podřazení útoku pod skutkovou podstatu přestupku a jeho hodnocení z hlediska § 7 přestupkového zákona. Je-li skutková podstata přestupku s jistotou naplněna útokem trvajícím v době 18. 6. 2013 až 30. 5. 2019, není na překážku, že posuzované jednání mohlo s jistou mírou pravděpodobnosti trvat i déle, a to přede dnem 18. 6. 2013. Užívání slovního spojení „nejméně od“ či „nejméně do“ je při časovém ohraničení skutku v přestupkovém řízení (v oznámení o zahájení řízení či v odsuzujícím rozhodnutí) zcela standardní. Je-li zjištěno protiprávní jednání přinejmenším od určitého data do určitého data, je nutno tuto časovou identifikaci skutku vždy uvést, aby nemohlo být jednání zaměněno s jiným. Zároveň to ovšem často nevylučuje, že jednání trvalo delší dobu (resp. že některé dílčí útoky jediného přestupku byly páčány i dříve), a proto nelze mít konkrétní okamžik jeho počátku či konce za prokázaný.
54. Žalobce namítá, že žalovaný nevyčerpal celý předmět řízení, když nerozhodl o skutku trvajícím od 1. 1. 2012 do 17. 6. 2013, a jednal tedy v rozporu s oznámením žalovaného o rozšíření předmětu správního řízení. Uvedené námitce zdejší soud nepřisvědčuje. K žalobcem zmiňovanému rozšíření předmětu správního řízení došlo oznámením ze dne 10. 6. 2019, č. j. ÚOHS-16077/2019/820/KBa, s ohledem na „*možné porušení článku 101 odst. 1 SFEU*“. Ve výroku II. prvostupňového rozhodnutí žalovaný uvedl, že ve věci možného porušení článku 101 odst. 1 SFEU nebyl žalovaným shledán důvod k zásahu ve vztahu k popsáním zakázaným dohodám. Žalovaný tedy vyčerpal celý předmět řízení, když v období předcházejícím dni 18. 6. 2013 neshledal důvod pro zásah za porušení článku 101 odst. 1 SFEU a v období následujícím po dni 18. 6. 2013 konstatoval vinu žalobce za předmětný pokračující přestupek. Pro pokračující delikty je typické, že teprve po provedeném dokazování dojde správní orgán k jednoznačnému závěru o době, kdy byl delikt prokazatelně spáchán. Je-li tato doba kratší, než doba vymezená v oznámení o zahájení řízení, není správní orgán povinen činit výrok o zastavení řízení. Postačí, uvede-li v odůvodnění rozhodnutí, že ve zbývajícím době přestupek nebyl prokázán. Předmětem řízení je totiž konkrétní přestupek, byť sestávající z více útoků, které měly povahu útoků trvajících. Totožnost skutku, pro který bylo ve věci žalobce řízení vedeno, se skutkem, z něhož byl žalobce posléze uznán vinným, byla zachována. Jelikož jde stále o jediný skutek (byť v případě pokračujícího přestupku sestávající z více útoků), představuje zúžení časového období, po které měl být přestupek páčán, pouze upřesnění jedné z charakteristik přestupkového jednání, tj. upřesnění skutku. I Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, uvedl, že zejména u trvajících deliktů spáchaných v pokračování je v průběhu řízení (v důsledku prováděného dokazování) typická změna časového ohraničení spáchaného skutku, přičemž „*[j]e to až vydané rozhodnutí, které jednoznačně určí, čeho se pachatel dopustil a v čem jím spáchaný delikt spočívá*“.
55. Jelikož v posuzované věci nedošlo k tomu, že by správní orgány nerozhodly o části předmětu řízení, není na posuzovanou věc přílehavá ani žalobcem citovaná judikatura, podle níž představuje nevyčerpání předmětu řízení zásadní procesní vadu. Nepřílehavý je

také odkaz žalobce na rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 6. 2018, č. j. R0009/2017/HS-16569/2018/310/MHF, neboť v dané věci bylo řízení zahájeno pro dva skutky, přičemž účastník řízení byl uznán vinným pouze ze spáchání jednoho z nich. V nyní posuzované věci bylo naproti tomu řízení vedeno celou dobu pro jediný skutek, z jehož spáchání byl žalobce nakonec také uznán vinným.

56. Žalobce dále namítá, že vymezil-li žalovaný ve věci tři samostatné relevantní trhy, musel být počátek deliktního jednání na každém z nich odlišný. I z tohoto důvodu shledává časové vymezení přestupku ve výroku napadeného rozhodnutí vadným. K této námitce soud v rámci omezených možností, které v důsledku výše popsané vady řízení pro přezkum napadeného rozhodnutí má, uvádí, že z výroku napadeného rozhodnutí nutně neplyne, že by se žalobce dopustil protiprávního jednání v dané době na všech relevantních trzích. Výrok v daném znění (tj. „*nejméně od 18. 6. 2013 do 30. 5. 2019 stanovoval pro prodej konečným spotřebitelům minimální maloobchodní ceny jím dodávané zahradní techniky, zahradního vybavení a náradí pro domácí (hobby) použití*“) může pouze shrnovat všechny útoky co do určení relevantního trhu na straně jedné a co do určení počátku přestupkového jednání na straně druhé, aniž by nutně musel být mezi oběma shrnujícími údaji přímý vztah. Ve spojení s odůvodněním rozhodnutí však musí být zřejmé, že některých relevantních trhů se předmětné jednání týkalo v kratším časovém období, potažmo v jakém. Je však předčasné rozvíjet v rámci této námítky další úvahy a možné potenciality znění výroku, neboť žalovaný musí v první řadě ve výroku rozhodnutí vymezit jednotlivé dílčí útoky, které musí také specifikovat mimo jiné z hlediska časového nebo z hlediska relevantního trhu.
57. Žalobce také brojí proti tomu, že žalovaný nedoložil, v jakém časovém období měly být jednotlivé dohody s jednotlivými odběrateli plněny, ačkoliv se složení odběratelů žalobce v čase výrazně měnilo. Tato námitka úzce souvisí s vadou nedostatečné identifikace jednotlivých dílčích útoků tvrzeného pokračujícího přestupku, pro kterou je soud nucen napadené rozhodnutí zrušit. V dalším řízení přitom bude na žalovaném, aby jednotlivé dílčí útoky jasně vymezil. Tím by měly být namítané nedostatky napadeného rozhodnutí odstraněny.

III.D Vymezení produktového relevantního trhu

58. Žalobce dále namítá nesprávné vymezení produktového relevantního trhu. Rozdělení relevantních trhů provedené žalovaným považuje za nepřezkoumatelné, neboť není zřejmé, proč např. nevymezil jen jeden produktový trh, či neprovedl podrobnější segmentaci. Brojí rovněž proti tomu, že žalovaný neuvedl, zda dané relevantní trhy vymezuje na velkoobchodní či maloobchodní úrovni. Také pominul rozlišení mezi online a offline prodeji. V důsledku toho nesprávně posoudil výši tržních podílů žalobce, což má vliv na ekonomický kontext věci a na kalkulaci pokuty.
59. Žalovaný identifikoval tři relevantní produktové trhy, a to 1) relevantní trh se zahradní technikou, 2) relevantní trh se zahradním vybavením a 3) relevantní trh s náradím pro domácí (*hobby*) použití.
60. Soud v první řadě uvádí, že vymezení relevantního trhu je do značné míry odbornou (ekonomickou) otázkou, pro jejíž posouzení je žalovaný vybaven erudovaným odborným aparátem. Soud může do těchto odborných úvah zasahovat tam, kde z provedeného dokazování vyplývá, že žalovaný z odborného hlediska vymezil relevantní trh chybně. Žalobce však ve své žalobě nepředkládá žádné odborné (ekonomické) úvahy, a nepředkládá

ani žádná oponentní odborná stanoviska. Jeho námitky jsou založeny na pouhé spekulaci, že produktové trhy mohly být vymezeny jinak, případně podrobněji.

61. Tržní prostředí je závislé na celé řadě faktorů, přičemž žalovaný při svém hodnocení také k celé řadě faktorů při vymezení relevantního trhu přihlížel. Vycházel přitom z podkladů předložených žalobcem, jeho odběrateli či konkurenty, z informací o stavu trhu, které sám zjistil, či rozhodovací činnosti jiných soutěžních orgánů. Poukázal například na to, že podle odběratelů a konkurentů žalobce lze zboží v jednotlivých kategoriích považovat za zastupitelné, že existuje dostatečná zastupitelnost na straně nabídky (v této souvislosti zmínil závěr britského soutěžního úřadu, který sice uvedl, že je nepravděpodobné, aby různé podkategorie produktů zahradních výroků považovali spotřebitelé za vzájemně nahraditelné, avšak na druhé straně dodal, že je relativně snadné zahájit maloobchodní prodej dalšího zahradního výrobku s výhradou buď dostatečné kapacity, nebo schopnosti zmenšit prostor poskytovaný jiným, méně ziskovým výrobkům). Žalovaný tak uzavřel, že substituce na straně nabídky naznačuje širší trh než jakékoli konkrétní podkategorie či skupiny výrobků.
62. Úvahy žalovaného soud hodnotí jako na první pohled logické a konzistentní. Jestliže žalobce proti nim nevznáší žádné odborné námitky, nevidí soud možnost pro to, aby shledal závěry žalovaného nesprávnými. Žalobce pouze poukazuje na údajně odlišnou praxi žalovaného při vymezování relevantního trhu v jiných věcech (rozhodnutí ze dne 30. 4. 2020, č. j. ÚOHS-12949/2020/820/PBr). Na první pohled je však zcela zřejmé, že odborné hodnocení konkrétní tržní oblasti nemůže být jednoduše přenositelné na tržní oblast zcela odlišnou. Každá oblast trhu má řadu specifik, které neumožňují zjednodušující laické hodnocení pouze pomocí analogie. Neexistuje přitom ani žádná univerzální metoda, která by byla použitelná pro všechny případy vymezování produktového relevantního trhu.
63. Nadto soud souhlasí se žalovaným v tom, že vymezení relevantního trhu není samoúčelné. Požadavky na podrobnost a případně i přesnost vymezení je nutno v každém jednotlivém případě odvozovat od účelu, pro který se dané vymezení činí (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 23. 2. 2012, č. j. 62 Af 75/2010-318). Například v případě účinkových dohod je dopad vymezení relevantního trhu zcela zásadní pro určení dopadů na hospodářskou soutěž. Naproti tomu v případě cílových dohod nemusí být dopad na hospodářskou soutěž prokazován, neboť tyto dohody jsou zakázány již pro svůj protisoutěžní účel. V posuzovaném případě přitom žalovaný vyhodnotil dohody jako cílové, proto prováděl vymezení relevantního trhu spíše pro účely zasazení protisoutěžního jednání do kontextu a pro dostatečně určitý popis skutku tak, aby nemohl být zaměněn se skutkem jiným. Pro tyto účely pak není příliš rozhodné, jestli by byl produktový relevantní trh vymezen jako jediný celek nebo jako tři dílčí trhy. Jestliže ani ze žalobních námitek neplyne, jak konkrétně by měl být žalobce v konečném důsledku údajně chybným postupem žalovaného dotčen, nebylo by možné ani v případě pochybení žalovaného shledat vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.
64. Konkrétní dopad do svých práv žalobce tvrdí v případě námitky nevymezení relevantního trhu jako velkoobchodní nebo maloobchodní úrovně. Vymezení konkrétní úrovně má totiž vliv na výši relevantního obrátu, který vstupuje do výpočtu sankce. Uvedenou námitku je však nutno považovat za nedůvodnou, neboť předseda žalovaného v bodě 362 napadeného rozhodnutí jasně popsal, že dohody o určení cen jsou sice uzavírány na velkoobchodní úrovni, ale týkají se minimálních cen pro další prodej, tedy cen, za které je dané zboží prodáváno konečným spotřebitelům. Žalobcem vytvořená cenová hladina na

velkoobchodní úrovni tak ovlivňovala i maloobchodní prodej. Takové dohody o určení cen ovlivňují jak velkoobchodní, tak maloobchodní úroveň trhu, neboť celkově ovlivňují cenovou úroveň, za kterou je zboží prodáváno. Kromě toho v daném případě byly dohody sice uzavírány na velkoobchodní úrovni, nicméně jejich předmětem byly právě maloobchodní ceny. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je v této části logické a plně přezkoumatelné. Skutečnost, že dohody jsou uzavírány na velkoobchodní úrovni, neznamena, že by musela být dotčena pouze tato úroveň. Vymezení úrovně trhu má přitom vliv právě až na výpočet sankce, jak uvádí žalobce. Proto je odůvodnění dotčených úrovní trhu právě v rámci odůvodňování sankce plně postačující.

65. S ohledem na nedostatečnou identifikaci jednotlivých dílčích útoků pokračujícího přestupku, nemohl soud blíže přezkoumat námitku žalobce směřující proti tomu, že žalovaný nerozlišoval relevantní trh z hlediska online a offline prodeje. Dosavadní znění napadeného rozhodnutí, stejně jako obsah správního spisu, nasvědčují tomu, že se zjištění žalovaného týkala toliko online prodeje. V takovém případě neshledal soud ve shodě se žalovaným důvod pro to, aby žalovaný do svého hodnocení zahrnoval také úvahy týkající se offline prodeje a tržního podílu žalobce na něm. Soud však nevylučuje, že v důsledku konkrétní identifikace jednotlivých zakázaných dohod, a v důsledku toho i dodavatelů, resp. způsobu jejich prodeje, bude nutné s ohledem na povinnost žalovaného posoudit právní a ekonomický kontext věci, zohlednit také toto hledisko.

III.E Vymezení geografického relevantního trhu

66. Žalobce namítá také nesprávnost vymezení geografického relevantního trhu. Podle něj měl zahrnovat minimálně území České republiky i Slovenska. Poukazuje především na výsledky dotazníkového šetření.
67. Soud nejprve opět zdůrazňuje, že žalobce vůbec netvrdí, jak by se uvedené pochybení mělo negativně promítnout do jeho práv. Podle názoru soudu přitom není žádný konkrétní negativní dopad tvrzeného pochybení na první pohled zřejmý. V teoretické rovině by bylo možné tvrdit, že odsouzení žalobce i za jednání na zahraničních trzích by mohlo bránit soutěžním orgánům třetích států, aby žalobce taktéž postihly. Taková úvaha však není správná zejména proto, že i při širším vymezení geografického relevantního trhu by se mohl žalovaný rozhodnout postihnout žalobce pouze za účinky na trhu českém, v důsledku čehož by se výsledné rozhodnutí v jeho obsahu i dopadech prakticky nelišilo od nyní přezkoumávaného rozhodnutí. Soutěžní orgány jiných států by pak mohly postihovat žalobce za účinky protisoutěžního jednání na svém území (viz rozsudek SDEU ve věci C-151/20, *Nordzucker a další*, ECLI:EU:C:2022:203). Ze stejného důvodu by proto nebylo možné argumentovat ani tím, že odlišné vymezení geografického trhu by se nutně promítlo do výše sankce, bylo-li by zjištěno, že na něm zaujímá žalobce menší podíl. Žalovaný by totiž i tak mohl žalobce postihovat pouze za účinky jeho jednání, které se projeví pouze na dílčím území. Kromě toho by podíl na trhu představoval spíše okrajový faktor pro zohlednění závažnosti přestupku (viz také dále body 64. a 65. tohoto rozsudku), mnohem významnější roli při stanovení sankce hraje obrat na relevantním trhu, který by se měl naopak logicky s rozšířením geografického relevantního trhu zvyšovat (a s ním by se pak měla zvyšovat i základní částka pokuty).
68. S ohledem na výše uvedené plní vymezení geografického relevantního trhu v nyní projednávané věci opět spíše účel zasazení do kontextu a zajištění nezaměnitelnosti skutku. Pro tento účel považuje soud vymezení geografického trhu žalovaným za dostatečné,

přezkoumatelné i logické. Žalobce se opět pouze domáhá prioritizace jednoho z faktorů pro posouzení této odborné otázky. Nejenže ostatní faktory zcela opomíjí, ale pro svůj názor nepředkládá žádný oponentní odborný (tj. nikoliv pouze vlastní) názor, a kromě toho ani netvrdí, že by postupem žalovaného byl jakkoliv zkrácen na svých právech. Z případného širšího vymezení geografického relevantního trhu by přitom žalobci, jak bylo popsáno výše, žádné přímé pozitivní důsledky bez dalšího neplynuly. Z těchto důvodů soud nepřisvědčil ani této námitce.

III.F Kvalifikace jednání jako tzv. cílových dohod

69. Žalobce dále brojí proti tomu, že jeho jednání bylo kvalifikováno jako tzv. cílové dohody (tj. dohody, jejichž cílem je narušení hospodářské soutěže), aniž by byla provedena podrobnější soutěžně-právní analýza a dostatečně zohledněn celkový právní a ekonomický kontext. Krajský soud s ohledem na obsah rozsudku SDEU ve věci *Super Bock*, který byl vydán po podání žaloby, dospěl k závěru, že tato námitka je důvodná.
70. SDEU se v rozsudku *Super Bock* zabýval mimo jiné také podmínkami pro to, aby dohoda mohla být kvalifikována jako „dohoda, jejímž účelem nebo důsledkem je vyloučení, omezení nebo narušení hospodářské soutěže“. Na jednu stranu zopakoval, že je-li prokázán protisoutěžní účel dohody, není třeba zkoumat účinky dohody na hospodářskou soutěž. Na stranu druhou zdůraznil, že nutným předpokladem pro závěr o tom, že se jedná o tzv. cílovou dohodu, je ověření ze strany národních orgánů, zda daná dohoda vykazuje dostatečný stupeň škodlivosti z hlediska hospodářské soutěže. Při tomto posouzení se mají soutěžní orgány soustředit na obsah ustanovení dohody, na cíle, kterých má dosáhnout, jakož i na hospodářský a právní kontext, do něhož spadá. V jeho rámci je třeba zohlednit povahu dotčeného zboží nebo služeb, jakož i skutečné podmínky fungování a struktury dotčeného trhu nebo dotčených trhů. Celkový kontext mohou dotvářet též stranami tvrzené pozitivní (tedy prosoutěžní) hospodářské účinky takové dohody. Prokázání prosoutěžních účinků dohody by totiž mohlo vyvolat důvodné pochybnosti o dostatečně škodlivé povaze této dohody z hlediska hospodářské soutěže.
71. S ohledem na výše uvedené závěry SDEU zdejší soud konstatuje, že dohodu o maloobchodních cenách nelze bez dalšího posouzení automaticky považovat za tzv. cílovou dohodu, tj. dohodu s cílem narušit hospodářskou soutěž. Samotná skutečnost, že se tento typ dohody obecně řadí mezi tzv. „tvrdá omezení“, nezabývá žalovaného povinností zjistit a prokázat, že konkrétní dohoda má dostatečně škodlivou povahu na to, aby mohla být kvalifikována jako „omezení hospodářské soutěže z hlediska účelu“ (rozsudek *Super Bock*, body 37-39). Jelikož žalovaný v projednávané věci neprovedl na základě výše vymezených kritérií (obsah a cíl dohod, hospodářský a právní kontext, povaha prodávaného zboží a charakter trhu, na němž se s ním obchoduje) konkrétní posouzení, zda jím posuzované dohody vykazují dostatečný stupeň škodlivosti pro hospodářskou soutěž, nemohl ani dospět k závěru o tom, že žalobcem uzavírané dohody byly tzv. cílovými dohodami. I v této části je tedy napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení stiženou vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., a která je tedy rovněž důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí. Tento nedostatek nelze zhojit dodatečně v řízení před soudem, jak se o to pokusil žalovaný ve svém vyjádření ze dne 7. 9. 2023.
72. Rozsudek *Super Bock* přímo nevyvrací konstantně uváděný závěr českých správních soudů, že v případě tzv. cílové dohody nemusí být podrobněji zkoumány její účinky na relevantní

trh (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2009, č. j. 1 Afs 78/2008-721). Pouze upřesňuje, že musí být nejprve prokázáno, že se skutečně jedná o cílovou dohodu, přičemž pro takový závěr je nutným předpokladem zjištění dostatečného stupně škodlivosti dohody. Žalovaný v nyní projednávané věci pochybil právě tím, že posuzované dohody považoval za tzv. cílové dohody bez dalšího, tj. aniž by posuzoval jejich škodlivost. Škodlivost dohod žalovaný spíše presumoval, jak naznačuje obsah jeho vyjádření ze dne 7. 9. 2023. Svůj postup zde totiž obhájí poukazem na dosavadní praxi, která spočívala v presumpci škodlivosti praktik „RPM“.

73. Pro účely dalšího řízení však krajský soud zároveň dodává, že posouzení škodlivosti dohod nemusí mít charakter komplexní soutěžně-právní analýzy zahrnující vyhodnocení účinků dohody na relevantní trh. V takovém případě by totiž neplatila teze zopakovaná i samotným SDEU, že u tzv. cílových dohod není potřeba zkoumat jejich účinky na relevantní trh. Na jednu stranu proto nelze na posouzení škodlivosti dohod klást příliš vysoké nároky (neboť by se fakticky stalo komplexní soutěžně-právní analýzou), na stranu druhou na ně nelze zcela rezignovat.

III.G Aplikace pravidla *de minimis* a blokové výjimky

74. Žalobce se domáhá také toho, že jeho jednání nemělo být posouzeno jako přestupek proto, že na něj mělo být aplikováno pravidlo *de minimis*, respektive bloková výjimka dle § 4 odst. 1 ZOHS, případně měl žalovaný postupovat dle § 3 odst. 4 ZOHS.
75. Co se týče pravidla *de minimis*, velmi zjednodušeně se jedná o doktrínu, podle níž se zanedbatelná porušení hospodářské soutěže nepostihují. Zakázaná vertikální dohoda spočívající ve stanovení minimálních cen pro další prodej ovšem představuje cílovou dohodu obsahující tzv. tvrdá omezení, která nejsou *per se* zanedbatelnými dohodami ve smyslu § 3 odst. 1 věty druhé ZOHS (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2017, č. j. 3 As 110/2016-90). Krajský soud ve tedy v této otázce shoduje se závěrem žalovaného, že pravidlo *de minimis* se na dohody o cenách neuplatňuje. Jde o výraz obecné společenské škodlivosti takového typu dohod bez ohledu na to, jak rozsáhlé části trhu se týkají.
76. Výše uvedený přístup potvrzuje ustálená praxe žalovaného i konstantní judikatura správních soudů (viz např. rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 26. 4. 2012, č. j. 62 Af 24/2011-159, nebo ze dne 31. 3. 2016, č. j. 31 Af 13/2014-97, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2021, č. j. 4 As 214/2020-230). Krajský soud nemá za to, že by tento přístup pramenil z nesprávné interpretace judikatury SDEU. Je nutno zdůraznit, že česká vnitrostátní rozhodovací činnost v této otázce nečerpá bezprostředně z judikatury SDEU. Právní názor vyslovený správními soudy proto nelze ani považovat za chybný jen proto, že snad nevyplyvá z konkrétního rozsudku SDEU. Ostatně krajský soud souhlasí se žalobcem v tom, že judikatura SDEU nemusí být nutně snadno přenositelná na vnitrostátní soutěžní delikty, a to proto, že SDEU se vyjadřuje k deliktům, jejichž bagatelnost se v první řadě odvíjí od vlivu na obchod mezi členskými státy a teprve sekundárně od vlivu na relevantní trh. Krajský soud proto nevidí důvod se od konstantní judikatury českých správních soudů odchýlit, a to tím spíše, posuzuje-li čistě vnitrostátní soutěžní delikt.
77. Co se týče zjišťování tržního podílu pro účely stanovení sankce, má soud za to, že pro tyto účely je plně postačující vymezení formou kvalifikovaného odhadu, jak jej provedl žalovaný na stranách 16 a 17 prvostupňového rozhodnutí. Tržní síla (nikoliv odvislá pouze od

tržního podílu) je pouze jedním z celé řady faktorů při určování individuální závažnosti přestupku dle bodu 3.17 metodiky žalovaného (Postup při stanovení výše pokut ukládaných za porušení zákona o ochraně hospodářské soutěže z dubna 2018; dále jen „nová metodika“). Obecně přitom spadá určování konkrétní výše sankce do správního uvážení žalovaného (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012-36), do něhož nemůže soud zasáhnout na základě pouhé domněnky žalobce, že jeden z dílčích faktorů, které si žalovaný v nové metodice stanovil, nebyl dostatečně či správně zohledněn, aniž by byl předložen jakýkoliv podklad, který by kvalifikovaný odhad žalovaného přímo vyvrátil. Nejedná se přitom o situaci, že by žalovaný nezohlednil některé ze zákonných kritérií. Žalovaný podrobně hodnotil individuální závažnost přestupku, a není proto důvod, aby činil kroky ke zcela exaktnímu určení pouze jednoho z řady aspektů, který sám o sobě nemá zcela určující váhu pro výsledek jeho správního uvážení. Do výše sankce se mnohem významněji promítá například obrat žalobce na relevantních trzích, který přitom taktéž do značné míry umožňuje stanovit sankci tak, aby odpovídala postavení žalobce na trhu.

78. Jelikož určení výše sankce spadá do správního uvážení žalovaného, nelze žalovanému vnucovat konkrétní metody určení závažnosti přestupku, používá-li žalovaný metody v zásadě srovnatelné a dostatečným způsobem vystihující všechny zákonná kritéria pro stanovení sankce. Každou metodou lze jistě postihnout jiné aspekty přestupku v jiné míře, a právě proto by mělo být ponecháno na žalovaném, jakou metodu zvolí, jedná-li se o metodu vyváženou a reflektující všechna zákonná kritéria. Krajský soud přitom nemá za to, že by postup založený na jeho nové metodice byl nevyvážený či zjevně nevhodný, nebo že by přehlížel některé ze zákonných kritérií pro stanovení výše pokuty. To ostatně netvrdí ani žalobce. Nedomáhá se toho, aby byl zohledněn zákonný faktor, který zohledněn nebyl. Dokonce se nedomáhá ani toho, aby byl zákonný faktor zohledněn z jiného úhlu pohledu, než z jakého jej hodnotil žalovaný (tj. z pohledu podílu žalobce na trhu – k tomu viz např. bod 154 prvostupňového rozhodnutí). Domáhá se spíše toho, aby v rámci tohoto úhlu pohledu bylo přesněji vymezeno jedno dílčí kritérium a tomuto kritériu přiřazena větší váha. Podle názoru zdejšího soudu však takový požadavek nepředstavuje důvod pro to, aby soud zasahoval do správního uvážení žalovaného. Z hlediska sankce, a zejména konkrétně v případě kartelových dohod, neshledává soud zcela nezbytným, aby bylo podrobněji zkoumáno, zda je trh oligopolní nebo zda je na něm vysoce konkurenční prostředí, a jaký přesně podíl na něm žalobce zaujímá.
79. Soud nepřisvědčil ani námitce, že měla být v daném případě aplikována bloková výjimka dle nařízení Komise (EU) č. 330/2010 o použití čl. 101 odst. 3 Smlouvy o fungování Evropské unie na kategorie vertikálních dohod a jednání ve vzájemné shodě (dále jen „nařízení o blokové výjimce“), a to na základě odkazu v § 4 odst. 1 ZOHS.
80. Předně soud nepovažuje napadené rozhodnutí v této části za nepřezkoumatelné. Předseda žalovaného se s námitkou žalobce uvedenou v rozkladu, týkající se absence aplikace tzv. unijní blokové výjimky, explicitně (a dle názoru zdejšího soudu zcela srozumitelně a logicky) vypořádal v bodech 281 – 287 napadeného rozhodnutí. Kromě toho se aplikací blokové výjimky zabýval i žalovaný v prvostupňovém rozhodnutí (a to nejen v bodě 60, jak tvrdí žalobce, nýbrž i v bodě 87), s nímž tvoří napadené rozhodnutí v rámci soudního přezkumu jeden celek. Zdejšímu soudu proto nic nebrání v tom, aby uvedenou námitku věcně posoudil.

81. Odpověď na žalobcovu námitku se přitom nachází zcela jasně v čl. 4 písm. a) nařízení o blokové výjimce. Podle něj platí, že „[v]ýjimka podle článku 2 se nevztahuje na vertikální dohody, jejichž účelem je přímo nebo nepřímo, samostatně nebo společně s jinými faktory pod kontrolou stran [...] omezení možnosti kupujícího určovat svou prodejní cenu, aniž je dotčena možnost dodavatele stanovovat maximální prodejní cenu nebo doporučovat prodejní cenu, pokud se tyto ceny nerovnají pevné nebo minimální prodejní ceně z důvodu tlaku jakékoli ze stran nebo na základě jejich pobídek“. V posuzovaném případě přestupek spočívá právě v omezení možnosti určovat svou prodejní cenu, takže není pochyb o tom, že se uvedená bloková výjimka nemůže uplatnit.
82. Soud nepřisvědčuje ani námitce žalobce, že v jeho případě měl být aplikován § 3 odst. 4 ZOHS. Dle tohoto ustanovení se zákaz podle § 3 odst. 1 ZOHS „nevztahuje na dohody, které a) přispějí ke zlepšení výroby nebo distribuce zboží nebo k podpoře technického či hospodářského rozvoje a vyhrazení spotřebitelům přiměřený podíl na výhodách z toho plynoucích, b) neuloží soutěžitelům omezení, která nejsou nezbytná k dosažení cílů podle písmene a), c) neumožní soutěžitelům vyloučit hospodářskou soutěž na podstatné části trhu zboží, jehož dodávka nebo nákup je předmětem dohody“. Žalovaný se otázkou aplikace citovaného ustanovení zabýval, a to v bodech 83 – 86 prvostupňového rozhodnutí, ve kterých správně poukázal na skutečnost, že důkazní břemeno k prokázání toho, že byly v posuzované věci kumulativně naplněny zákonem stanovené podmínky, leží na žalobci. Jelikož však žalobce v řízení před žalovaným netvrdil ani nedoložil žádné takové skutečnosti, nevnikl žalovanému důvod pro aplikaci § 3 odst. 4 ZOHS. Rovněž předseda žalovaného se v napadeném rozhodnutí možností aplikace § 3 odst. 4 ZOHS zabýval, a to v bodech 288 – 297. Zhodnotil přitom, že již z povahy praktiky „RPM“ je v posuzované věci vyloučeno naplnění minimálně dvou ze tří podmínek, v důsledku čehož není aplikace § 3 odst. 4 ZOHS možná.
83. Se závěrem žalovaného se zdejší soud zcela ztotožňuje a pro doplnění odkazuje na ustálenou rozhodovací praxi SDEU (srov. např. rozsudek SDEU ze dne 30. 1. 2020 ve věci C-307/18, *Generics (UK) Ltd a další v. Competition and Markets Authority*; dále jen „rozsudek *Generics*“), dle které je přímé použití *rule of reason* (tzv. pravidla rozumného uvážení) při aplikaci unijního práva zapovězeno. Dle posledně citovaného rozsudku „v unijním právu hospodářské soutěže neexistuje ‚pravidlo rozumného uvážení‘, podle kterého by bylo při kvalifikaci dohody jako ‚omezení z hlediska účelu‘ podle čl. 101 odst. 1 SFEU třeba poměřovat její prosoutěžní a protisoutěžní účinky (v tomto smyslu viz rozsudek SDEU ze dne 13. 7. 1966 ve spojených věcech 56/64 a 58/64, *Consten a Grundig v. Komise*).“ Posuzování dohody se však přesto musí dít nikoliv izolovaně, leč ve spojitosti se všemi podstatnými skutkovými okolnostmi. Od výše uvedeného závěru se SDEU neodklonil ani v rozsudku *Super Bock*, byť se závěrem o nutnosti zohledňovat kontext dohody (přinejmenším parciálně) přiblížil ke koncepci *rule of reason*. Přestože z rozsudku *Super Bock* lze dovodit, že prokonkurenční účinky dohody mohou platně zpochybnit protisoutěžní účel dohody, stále platí, že soutěžní úřad není povinen k exaktnímu poměřování prosoutěžních a protisoutěžních účinků dohody. Případné prosoutěžní účinky dohody však jsou jedním z kritérií, které je žalovaný v rámci hodnocení právního a ekonomického kontextu dohody povinen posoudit.

III.H Nepřihlédnutí k dotazníkovému šetření

84. Žalobce dále namítá, že žalovaný nesprávně zjistil skutkový stav, nepřihlédl ke všemu, co v řízení vyšlo najevo, a nezohlednil skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce. Všechny tyto námitky uplatňuje z důvodu, že žalovaný podle něj nepřihlédl k výsledku dotazníkového

šetření. Žalobce totiž především poukazuje na to, že podle dotazníkového šetření až na ojedinělé případy oslovení odběratelé vyloučili, že by s žalobcem jakékoliv zakázané dohody uzavírali, či je plnili.

85. Krajský soud se k uvedené námitce vyjádří opět pouze obecněji, neboť konkrétnější reakce k jednotlivým odběratelům není možná z důvodu, že žalovaný nevymezil jednotlivé útoky přestupku a s tím ani konkrétní odběratele, kteří se žalobcem uzavřeli kartelovou dohodu.
86. Předně je nutno uvést, že odpovědi odběratelů na dotazník lze použít jako důkaz, nicméně podobně jako u svědeckých výpovědí je nutno u nich hodnotit mimo jiné věrohodnost sdělení. Pokud odběratel popře svou účast na kartelové dohodě a z jiných důkazů plyne opak, bude zpravidla logicky možné jeho sdělení vyhodnotit jako nevěrohodné s ohledem na jeho zjevný zájem na tom, aby sám sebe neusvědčoval z případného spáchání přestupku. Pokud by tedy bylo uzavření či plnění dohod prokázáno, nebylo by možné přikládat odpovědím odběratelů zásadní význam. Avšak s ohledem na to, že posuzovaným přestupkem není jediný „globální“ delikt, nýbrž pokračující delikt sestávající z řady útoků, které nebyly žalovaným jasně identifikovány, nelze v tuto chvíli provést jakékoliv hodnocení věci na základě statistik odpovědí, které předkládá žalobce. Žalovaný musí provést hodnocení u každého útoku, takže podstatná je každá odpověď a její vyhodnocení ve světle ostatních důkazů. V zásadě přitom postačuje zjištění, zda ten který odběratel přistoupil na požadavek žalobce na dodržování prodejních cen. To, že žalobce dlouhodobě a plošně vyžadoval po svých odběratelích dodržování jím stanovených prodejních cen, bylo totiž ve správním řízení jednoznačně prokázáno. Bude-li prokázáno, že konkrétní odběratel jednal ve shodě s požadavkem žalobce, bude mít důkaz prokazující toto faktické jednání zpravidla větší význam, než prohlášení účastníka kartelové dohody o tom, že na žádnou takovou dohodu nepřistoupil.

III.1 Subjektivní stránka jednání žalobce

87. Žalobce brojí také proti závěru, že by jednal ve formě úmyslu. Tuto námitku soud neshledal důvodnou. Jak již soud uvedl výše, zejména zajištěná e-mailová komunikace jednoznačně prokazuje, že žalobce aktivně vyžadoval po svých odběratelích, aby dodržovali jím stanovené minimální ceny. Z jeho strany rozhodně nešlo o pouhé doporučování, neboť žalobce prokazatelně činil aktivní kroky k tomu, aby přiměl své odběratele stanovené ceny dodržovat, respektive aby je za nedodržování cen sankcionoval (viz rozsáhlá e-mailová korespondence mezi žalobcem a odběrateli; interní e-mailová korespondence žalobce – listina s označením A16 1/1). Rozhodně nelze souhlasit se žalobcem, že by takový závěr vyplýval pouze z jakési zjednodušené interpretace předmětných e-mailů.
88. Pro určení formy zavinění není rozhodné to, zda chtěl žalobce porušit zákon, nýbrž to, zda chtěl porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, potažmo zda o takovém následku svého jednání alespoň věděl (viz § 15 odst. 2 přestupkového zákona). Podle názoru soudu nemůže být pochyb o tom, že žalobce věděl, že v případě, že jeho odběratelé přistoupí na jím požadované ceny, nebude maloobchodní prodejní cena určována standardními tržními mechanismy. Tento důsledek představuje ohrožení a posléze případně i narušení volné hospodářské soutěže, která je oním zájmem chráněným zákonem. Jde přitom o důsledek zcela samozřejmý, takže nelze tvrdit, že by o něm žalobce nevěděl.
89. Pro úplnost však soud opětovně dodává, že samotné úmyslné jednání žalobce spočívající ve vynucování dodržování jím stanovených maloobchodních cen není postačující pro to, aby

byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku spočívajícího v uzavírání a plnění zakázaných dohod. Pro tyto účely je nutno prokázat, že k uzavření takové dohody nakonec došlo, potažmo že byla i plněna, a to ve vztahu ke každému jednotlivému útoku, tj. ve vztahu ke každé dílčí kartelové dohodě.

III.J Podjatost úředních osob

90. Žalobce namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí z důvodu, že se na jeho vydání podílely podjaté osoby. V této otázce bylo žalovaným rozhodováno v samostatném řízení vedeném pod sp. zn. ÚOHS-S0214/2019/KD, v rámci něhož předseda žalovaného neshledal žalobcem namítanou podjatost členů rozkladové komise ani některých pracovníků Odboru druhostupňového rozhodování, a proto usnesením ze dne 29. 3. 2022, sp. zn. ÚOHS-V0037/2022/PD, č. j. ÚOHS-10827/2022/164, (dále jen „usnesení o podjatosti“) rozhodl, že vybraní členové rozkladové komise a zaměstnanci žalovaného nejsou podjatí a nemusí být vyloučeni z provádění úkonů ve správním řízení. Proti usnesení o podjatosti podal žalobce rozklad, který byl rozhodnutím předsedy žalovaného ze dne 26. 5. 2022, sp. zn. ÚOHS-R0052/2022/HS, č. j. ÚOHS-17393/2022/164, (dále jen „rozhodnutí o rozkladu“) zamítnut s tím, že usnesení o podjatosti jím bylo potvrzeno. Rozhodnutí správních orgánů o námitkách podjatosti nejsou samostatně přezkoumatelná ve správním soudnictví, neboť toliko upravují poměry ve správním řízení ve smyslu § 70 písm. c) s. ř. s., a nezasahují tedy do veřejných subjektivních práv účastníka řízení (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 11. 2014, č. j. 7 As 192/2014-35). Takové rozhodnutí lze před správním soudem napadnout teprve spolu s meritorním rozhodnutím ve věci, kde může být případně shledána vada řízení spočívající v nesprávném posouzení námitky podjatosti. Krajský soud proto přistoupil k věcnému posouzení námitky podjatosti úředních osob.
91. Dle § 14 odst. 1 správního řádu platí, že úřední osoba, „o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo k jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit“.
92. Předně soud zdůrazňuje, že námitky žalobce, ze kterých dovozuje podjatost úředních osob, nejsou typově námitkami způsobilými k učinění závěru o podjatosti. Žalobcem namítaný nedostatek času, který rozkladová komise měla dne 2. 3. 2022 na prostudování podání žalobce, které bylo žalovanému doručeno téhož dne, by mohl potenciálně způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí, nikoliv však podjatost členů rozkladové, resp. předkládací komise. Žalobce však v souvislosti s touto skutečností nenamítá žádné konkrétní pochybení žalovaného, resp. jeho předsedy, které by nasvědčovalo nedostatečnému prostudování jeho podání (k námitkám nepřezkoumatelnosti a nedostatečného vypořádání námitek žalobce se soud vyjádřil výše). Ve shodě se žalovaným soud podotýká, že jednání rozkladové komise dne 2. 3. 2022 navíc ani nebylo posledním jednáním ve věci žalobce. Následovalo jednání dne 22. 6. 2022, v rámci kterého měli členové rozkladové komise možnost projednat rozklad žalobce včetně jeho následných doplnění ze dne 2. 3. 2022, 23. 3. 2022, 4. 4. 2022 a 26. 5. 2022, tedy s dostatečnou časovou dotací pro nastudování jejich obsahu.
93. Nutno dodat, že správní orgán je povinen v souladu se zásadou ekonomie řízení postupovat v řízení tak, aby bylo rozhodováno bez zbytečných průtahů. Při způsobu, jakým žalobce svá procesní práva realizoval (četnými a obsáhlými podáními, v nichž mnohdy recykloval tytéž námitky), si musel být vědom toho, že řízení o rozkladu bude nutné v určitém

okamžiku ukončit a že podávání dalších rozsáhlých podání v zásadě podobného obsahu nemůže s ohledem na zásadu ekonomie řízení odkládat ukončení řízení do nekonečna.

94. Stejně tak částečný odklon předsedy žalovaného od návrhu rozkladové komise ze dne 22. 6. 2022 nemůže sám o sobě jakkoli nasvědčovat podjatosti úředních osob (pozn. soudu: rozkladová komise v návrhu ze dne 22. 6. 2022 navrhovala předsedovi žalovaného, aby zrušil výrok o sankci prvostupňového rozhodnutí a vrátil věc v tomto rozsahu k novému projednání žalovanému). Dle názoru žalobce uvedeném v doplnění žaloby „předpojatí“ členové předkládací komise „neměly žádný zájem na tom, aby se členové rozkladové komise mohli řádně seznámit s argumentací žalobce a vydat k jeho případu informované stanovisko. A když ho nakonec vydali v podobě, která neodpovídala předpojatému názoru daných osob na výsledek daného řízení, tak zřejmě (a to poprvé v historii) doporučily předsedovi Úřadu neřídit se stanoviskem rozkladové komise, kterýmžto způsobem z ní v podstatě učinily jen jakousi nepotřebnou „stafáž“.“ Uvedené tvrzení považuje soud za ničím nepodloženou spekulaci žalobce, která spíše než o hledání zákonnosti nasvědčuje o účelovém zpochybňování jakéhokoli postupu či tvrzení žalovaného s cílem dosáhnout zrušení napadeného rozhodnutí z jakéhokoli důvodu. Předseda žalovaného svůj odklon řádně zdůvodnil, a to zejména v bodě 461 napadeného rozhodnutí. Jeho postup se jeví zdejšímu soudu jako srozumitelný.

III.K Pochybení při dokazování

95. Podle žalobce žalovaný porušil jeho právo na spravedlivý proces a na řádnou obhajobu tím, že nenařídil ústní jednání a neprotokoloval provádění důkazů, vycházel z neúplného správního spisu, neprovedl žalobcem navrhované důkazy a neřídil se zásadou *in dubio pro reo*, resp. *in dubio pro mitius*. Žalobce má rovněž za to, že v důsledku postupu žalovaného bylo porušeno jeho legitimní očekávání, že daný případ bude posouzen obdobně jako jiné srovnatelné případy.
96. Z obsahu správního spisu i postoje samotného žalovaného je zřejmé, že žalovaný prováděl dokazování listinami mimo ústní jednání, aniž by o tom sepsal protokol. Krajský soud shledal, že tento postup je v rozporu se zákonem, nicméně nezakládá nezákonnost samotného napadeného rozhodnutí.
97. Krajský soud si je vědom toho, že Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 3. 2013, č. j. 1 As 157/2012-40, připustil, že dokazování listinami před správními orgány může v souladu se zákonem probíhat tzv. za zavřenými dveřmi a bez učinění záznamu o takovém úkonu. Novější judikatura (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40, ze dne 9. 8. 2017, č. j. 7 As 168/2017-35, nebo ze dne 14. 12. 2017, č. j. 7 As 69/2016-64) však provedení důkazu mimo ústní jednání bez sepsání protokolu o provedení důkazu považuje za vadu řízení s tím, že ovšem zároveň zastává názor, že zpravidla taková vada nemá vliv na zákonnost správního rozhodnutí, jestliže byla listina součástí správního spisu, se kterým se mohl účastník řízení seznámit a vyjádřit se k jeho obsahu před vydáním rozhodnutím.
98. Jakkoliv lze mít určité výhrady proti tomu, aby správní orgány prováděly dokazování v nepřítomnosti účastníků řízení, aniž by alespoň tento úkon zaznamenali do spisu, lze akceptovat to, že tento nedostatek může být zhojen pro účastníky řízení srovnatelně komfortní cestou, a sice umožněním seznámení se s podklady rozhodnutí a vyjádření se k nim (viz § 36 odst. 3 správního řádu). Takový postup je akceptovatelný také s ohledem

na odlišné principy, na nichž je založeno správní řízení oproti řízení soudnímu. Řízení před správními orgány je totiž vedeno primárně zásadami neveřejnosti a písemnosti.

99. Krajský soud nepovažuje za vadu řízení to, že žalovaný ve věci nenařídil ústní jednání pouze za účelem provedení dokazování listinami, neboť takový postup zákon nevyžaduje. Za vadu řízení však lze považovat skutečnost, že žalovaný o provedení dokazování listinami mimo ústní jednání neučinil záznam do spisu dle § 53 odst. 6 správního řádu. Tato vada ale neměla v dané věci vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť žalobci bylo umožněno seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Ve Sdělení výhrad ze dne 4. 2. 2021 bylo navíc odkazováno na konkrétní listiny, z nichž žalovaný následně při rozhodování vycházel.
100. Žalobce měl možnost seznámit se s podklady, ze kterých žalovaný v rámci svého rozhodování vycházel. Ztráta dokumentu s označením A2, který je identifikován v Protokolu o průběhu místního šetření ze dne 6. 6. 2019, nemůže na této skutečnosti ničeho změnit. Sám žalovaný uznal, že ztráta označeného dokumentu je administrativním pochybením, v důsledku něhož však z dokumentu jakkoli nevycházel. Měl-li žalovaný za to, že přestupek žalobce byl bez důvodných pochybností prokázán bez ohledu na skutečnosti vyplývající z tohoto dokumentu, nemohla mít jeho ztráta vliv na zákonnost prvostupňového, resp. napadeného rozhodnutí. Námitku žalobce, že předmětný dokument mohl být dokumentem „vyvíňujícím“, soud považuje za účelovou. Jak správně uvedl žalovaný, předmětný dokument tvořila interní e-mailová komunikace mezi obchodními zástupci žalobce. Žalobce jej tudíž měl k dispozici a měl tak možnost jej v průběhu správního řízení k prokázání svého „vyvinění“ předložit. Neučinil-li tak, považuje soud jeho námitku za nepodloženou spekulaci.
101. Soud nepovažuje za potřebné blíže reagovat v současném stavu řízení na námitky žalobce týkající se neprovedení některých navrhovaných důkazů, a to s ohledem na skutečnost, že pro účely přesnějšího vymezení jednotlivých útoků pokračujícího přestupku může být nezbytné provedení dalšího dokazování. Důkazní situace se tak může v dalším řízení před předsedou žalovaného výrazně změnit. V důsledku toho se soud pro předčasnost nezabýval ani námitkami žalobce týkajícími se možného porušení zásady *in dubio pro reo*, resp. *in dubio pro mitius* a námitkami porušení legitimního očekávání žalobce v určitý postup a posouzení v dané věci. V obecné rovině soud pouze dodává, že dle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006 - 132, publ. pod č. 1915/2009 Sb. NSS, „*správní praxe zakládající legitimní očekávání je ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (příp. i nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů. Takovou praxí je správní orgán vázán. Jen taková správní praxe je doplněním psaného práva a je způsobilá modifikovat pravidla obsažená v právní normě*“. Nelze se tedy úspěšně dovolávat stejného postupu, který správní orgán zvolil v jiné (jediné) konkrétní věci. Je nutné prokázat dlouhodobou praxi správního orgánu a zároveň typovou srovnatelnost případů. Zároveň je třeba mít na paměti, že zásada legitimního očekávání je omezena jinými zásadami, jež je v rámci správního řízení správní orgán povinen respektovat, zejm. zásadou legality (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2010, č. j. 1 Afs 50/2009 - 233).

III.L Zákonnost pokuty

102. Proti výroku o pokutě žalobce vznáší celou řadu námitek. S ohledem na vyslovenou vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. týkající se jak výroku o vině, tak z části i výroku

o sankci se však soud vyjádří pouze k některým otázkám, které z povahy věci mohou mít vliv na další posuzování ze strany žalovaného. Jelikož však soud nemůže předjímat průběh dalšího řízení, vyjadřuje se k těmto otázkám spíše v obecné rovině.

103. Co se týče námitek likvidačního charakteru pokuty, bylo by jejich posuzování v tuto chvíli nadbytečné s ohledem na skutečnost, že předseda žalovaného bude ve věci rozhodovat opětovně a bude tudíž muset také přihlídnout k případné změně majetkových poměrů žalobce. Soud ovšem předesílá, že možné likvidační dopady pokuty na hospodaření žalobce bude nutno posuzovat nejen z pohledu aktuálních ekonomických poměrů žalobce, nýbrž také z pohledu toho, co mohl žalobce učinit pro to, aby se případnému likvidačnímu dopadu vyhnul. S ohledem na odstup času od sdělení výhrad, v němž byla žalobci oznámena také předpokládaná výše pokuty, bude v novém řízení nabývat na významu argument žalovaného ohledně možnosti žalobce připravit se na zaplacení pokuty a snížit tak její dopad na svou ekonomickou činnost.
104. Namítá-li žalobce, že žalovaný neměl postupovat podle své nové metodiky, pak za současného stavu nelze této námitce přisvědčit. Spáchal-li žalobce některé z útoků již za účinnosti této nové metodiky (což je aktuální závěr žalovaného), není její použití překvapivé, retroaktivní, ani z jiného důvodu v rozporu se zákonem či právními principy. Obecně naopak v oblasti soudního i správního trestání platí zásada, že v případě pokračujícího deliktu je určující úprava v době spáchání posledního útoku, a je-li tento útok trvající, pak v době odstranění protiprávního stavu. V přestupkovém zákoně je tato zásada vyjádřena v § 2 odst. 4 písm. a), v zákoně č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, pak v § 2 odst. 2. Tato pravidla přitom plně odpovídají požadavkům na právní jistotu a ochranu legitimního očekávání či zásadě *nulla poena sine lege praevia*. Pachatel má totiž s účinností nové, přísnější právní úpravy vždy možnost protiprávní jednání ukončit. Neučinil-li tak a pokračuje-li v páčání přestupku i za účinnosti této nové úpravy, musí být srozuměn (neboť to mimo jiné výslovně říká zákon) s tím, že sankce bude za přestupek jako celek stanovována optikou nové úpravy. Jakkoliv metodika žalovaného není právním předpisem, její aplikace se s ohledem na požadavek předvídatelnosti postupu správních orgánů nutně řídí shodnými principy.
105. Pro úplnost soud dodává, že s ohledem na zjištěnou vadu řízení, pro kterou musí být napadené rozhodnutí jako celek zrušeno, se již nemohl z povahy věci zabývat návrhem žalobce na moderaci pokuty.

IV. Shrnutí a náklady řízení

106. Soud z výše uvedených důvodů zrušil žalobou napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Soud přitom zrušil napadené rozhodnutí jako celek, neboť shledal vady vztahující se ke všem jeho výrokům a navíc zásadní vady výroku I. musely nutně vést ke zrušení ostatních výroků, které jsou na výroku o vině závislé a ve vztahu k němu akcesorické. V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Předseda žalovaného bude muset v dalším řízení vymezit jednotlivé dílčí útoky šetřeného pokračujícího přestupku, a to v samotném výroku případného opětovně odsuzujícího rozhodnutí, tak, aby bylo zřejmé, že každý z útoků naplňuje skutkovou podstatu šetřeného přestupku a že jednotlivé útoky splňují podmínky § 7 přestupkového zákona. U každého dílčího útoku pak identifikuje, že došlo ke shodě vůlí obou smluvních stran, a že tedy nešlo o pouhou žalobcovu jednostrannou neúspěšnou snahu prosadit dodržování jím stanovených maloobchodních

cen. Stejně tak identifikuje u každé dohody její případné plnění. Zároveň ověří, zda dané dohody vykazují dostatečný stupeň škodlivosti z hlediska hospodářské soutěže ve smyslu rozsudku *Super Bock*, aby je bylo možné označit za tzv. cílové dohody. V případě, že předseda žalovaného shledá, že správní spis neposkytuje dostatek podkladů pro to, aby bylo uvedené hodnocení učiněno ve vztahu ke všem zjištěným dílčím útokům, doplní pro tyto účely skutková zjištění. Své závěry posléze předseda žalovaného případně promítne také do svých úvah o stanovení pokuty (např. změní-li se v důsledku toho jeho zjištění o spáchání většího množství útoků) a o opatření k nápravě (zejména neshledá-li, že by kartelové dohody uzavřeli se žalobcem všichni jeho odběratelé, nýbrž pouze někteří z nich).

107. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Podle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce byl ve věci úspěšný, soud mu proto přiznal právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Náklady řízení žalobce sestávají ze zaplacených soudních poplatků ve výši 5 000 Kč a z odměny a náhrady hotových výdajů zástupce žalobce. Odměna zástupce činí dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5. a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů za šest úkonů právní služby (příprava a převzetí věci, seps žaloby, repliky a dalších tří podání) a dle § 11 odst. 3 ve spojení s § 11 odst. 2 písm. a) citované vyhlášky za dva „půl-úkony“ (návrhy na přiznání odkladného účinku žalobě) celkem 7 x 3 100 Kč. Soud nepřiznal žalobci náhradu nákladů řízení v souvislosti s několika dalšími účtovanými úkony právní služby. Pokud jde o doplnění žaloby, nejedná se o účelně vynaložený náklad, neboť zástupce žalobce mohl všechny námítky a skutečnosti uvést v jediném podání – žalobě. Rozdělení námitek do více podání není účelné a nemůže jít k tíži žalovanému. Co se týče odměny za jednotlivé úkony, žalobce uplatnil zvýšení sazby na trojnásobek s ohledem na jejich mimořádnou obtížnost a časovou náročnost. V této souvislosti však soud poznamenává, že *„okolnosti odůvodňující mimořádné zvýšení mimosmluvní odměny advokáta [...] spočívají v neobvykle zvýšených odborných či profesních nárocích na advokáta při realizaci konkrétního úkonu právní služby a nelze je paušálně odvozovat od obtížnosti věci, v rámci které je právní služba poskytována“* (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 1. 2019, sp. zn. 30 Cdo 4016/2016). Soud proto hodnotil mimořádnou obtížnost či časovou náročnost jednotlivých dílčích úkonů, nikoliv věci jako celku. Důvod pro zvýšení zákonné sazby mimosmluvní odměny, která činí 3 100 Kč za úkon právní služby, však neshledal u žádného úkonu právní služby. Pokud jde o přípravu a převzetí věci, součástí daného úkonu je také první porada s klientem, která by právě mohla mít vypovídací hodnotu ohledně časové náročnosti úkonu. Jelikož tato porada (a její délka) nebyla doložena, nebyla doložena ani mimořádná obtížnost či časová náročnost tohoto úkonu. V případě sepsání žaloby soud sice zohlednil rozsah žaloby a jejího doplnění (v souhrnu téměř dvě stě stran) a také nároky na odbornost při jejím sepsání, zároveň však považoval za nutné reflektovat, že předmět posuzované věci i obsah žaloby se ve značném rozsahu shoduje s předmětem řízení ve věci *BABY DIREKT*, vedené před Krajským soudem v Brně pod sp. zn. 31 Af 5/2021. Soud tedy dospěl k závěru, že seps žaloby ve věci žalobce nebyl natolik mimořádně obtížný a časově náročný, aby odůvodňoval přiznání navýšení mimosmluvní odměny. Ve vztahu k replice a dalším podáním žalobce pak soud zvýšení nepřiznal s ohledem na skutečnost, že tato podání nepřinášejí do řízení žádné nové klíčové skutečnosti či argumenty (ostatně žalobní námítky bylo možné uplatnit pouze ve lhůtě pro podání žaloby). Odměna zástupce žalobce proto činí celkem 21 700 Kč a náhrada hotových výdajů činí dle § 13 odst. 3 citované vyhlášky 8 x 300 Kč. Jelikož je zástupce plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna a náhrada hotových výdajů o částku

odpovídající této dani, tj. o 5 061 Kč. Celková výše nákladů řízení žalobce tak činí 34 161 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 3. července 2024

Mgr. Petr Šebek v. r.
předseda senátu